

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

EDITA

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

Pl. de la Vila 11, 1r.

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.org

www.bisbatsantfeliu.org

Subscripció anual: 20 euros

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

[ ]

NÚM 10 (2006)
31 D'AGOST
DE 2006

SUMARI

187 ESSLÉSIA DIOCESANA

188 Decrets

- 188 *Decret d'actualització de les retribucions als preveres i diaques*
- 188 *Decret de nomenament de Delegat Diocesà de la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut*
- 189 *Decret d'aprovació dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà*
- 189 *Decret de constitució de les celebracions dominicals en absència de prevere*
- 190 *Decret d'aprovació dels Estatuts de l'Associació Centre Parroquial de Sant Pere de Ribes*
- 190 *Decret d'acceptació de la petició de jubiliació del Rvd. Sr. Narcís Puig i Llonch*

191 Nomenaments diocesans

192 Nomenaments parroquials

192 Comunicats i notes de premsa

- 192 *Nota sobre la situació creada pel tancament de la fàbrica de l'empresa BRAUN a Esplugues de Llobregat*
- 193 *A l'atenció del mestres i professors de religió catòlica del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat (Vicaria I)*
- 194 *A l'atenció del mestres i professors de religió catòlica del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat (Vicaria II)*
- 194 *Pregària per la pau a l'Orient Mitjà*
- 195 *Ponència del Sr. Bisbe amb motiu del 50è aniversari de la reconstrucció del temple de parroquial de Sta. Maria d'Olesa de Montserrat*

- 198 *Entrevista al Sr. Bisbe per part de la revista Mar i Muntanya, de Castelldefels*
- 203 *Entrevista al Sr. Bisbe per part de la Revista Cresol, de la Unió Apostòlica del Clero, Arquebisbat de València*

208 Escrits dominicals

- 208 *Cartes de l'exili (X) (7-5-2006)*
- 209 *Cartes de l'exili (XI) (14-5-2006)*
- 210 *Cartes de l'exili (XII) (21-5-2006)*
- 211 *Cartes de l'exili (XIII) (28-5-2006)*
- 212 *Església lliure (4-6-2006)*
- 213 *Església i polítics (11-6-2006)*
- 214 *Església en política (18-6-2006)*
- 215 *Església i poder (25-6-2006)*
- 216 *Variacions sobre el cos humà (I) (2-7-2006)*
- 217 *Variacions sobre el cos humà (II) (9-7-2006)*
- 218 *Variacions sobre el cos humà (III) (16-7-2006)*
- 219 *Variacions sobre el cos humà (IV) (23-7-2006)*
- 220 *Variacions sobre el cos humà (V) (30-7-2006)*
- 221 *Variacions sobre el cos humà (VI) (6-8-2006)*
- 222 *Variacions sobre el cos humà (VII) (13-8-2006)*
- 223 *Variacions sobre el cos humà (VIII) (20-8-2006)*
- 224 *Variacions sobre el cos humà (IX) (27-8-2006)*

225 Crònica diocesana

234 Exhortacions pastorals

- 234 *Carta a la Diòcesis convidant a pregar per la pau a Terra Santa*

235 Delegacions religioses

- 235 *Carta del Sr. Bisbe al Superior Provincial dels Missioners Claretians*

236 Vida consagrada

- 236 *Realitat de la vida consagrada*
- 237 *Crònica de la Delegació Diocesana per a la Vida Consagrada*

237 *Comissió arxidiocesana de Monestirs*

237 *Trobada de Vicaris i Delegats per a la Vida Consagrada a Catalunya*

238 *Inauguració d'un polisportiu al Col·legi de la Inmaculada de Gavà*

238 *50è aniversari de professió religiosa*

239 Delegacions pastoral de la vida

239 *Carta de convocatori de la II Trobada de Capellans i Agents de Pastoral de la Salut i Serveis Religiosos*

240 *Guió per a l'Eucaristia, el diumenge 6è de Pasqua (primera Pasqua del Malalt a la Diòcesis de Sant Feliu de Llobregat)*

242 Necrològiques

245 *CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA*

246 Comunicats

246 *La Unión Europea atenta contra la vida humana*

246 *La eugenesia no es curación. A propósito de supuestos avances de la sanidad*

247 *Nota del Comitè Executiu sobre una resolució del Parlament Europeu relativa a l'homofòbia*

248 *Missatge dels bisbes de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social (CEMCS) de la CEE amb motiu de la 40 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*

250 *Nota de premsa con motivo de la reunión de la Comisión Mixta Iglesia-Estado sobre Educación*

253 *SANTA SEU*

254 Comunicats

254 *Missatge del Sant Pare Benet XVI per la XLIII Jornada Mundial de pregària per les vocacions (7 de maig - IV Diumenge de Pasqua)*

Església diocesana

DECRETS

Decret d'actualització de les retribucions als preveres i diaques

DECRET 05/06
Sant Feliu de Llobregat
10-5-2006

Considerant la conveniència d'actualitzar les percepcions econòmiques dels preveres i diaques, segons les possibilitats del Fons comú diocesà de Sant Feliu de Llobregat

D'acord amb els cànons 281 i 1274 del Codi de Dret Canònic, i havent realitzat les consultes oportunes;

PEL PRESENT decret disposem que aquest any, amb efecte des de primer de gener de 2006, d'acord amb les normes diocesanes sobre la retribució dels preveres i diaques, vigents a l'arxidiòcesi de Barcelona, sigui augmentat el valor del punt en un 3,7% (tres amb setanta per cent).

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe*

*Joan-Pere Pulido,
prev. Secretari general i Cancellier*

Decret de nomenament de Delegat Diocesà de la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut

DECRET 06/06
Sant Feliu de Llobregat
16-5-2006

Havent de procedir al nomenament de Delegat Diocesà de la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut

Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem, mentre no disposi altrament, Mn. Agustí Panyella i Baró per al càrrec de Delegat Diocesà de la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu, esperant que l'exercirà com un eficaç servei a l'Església.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons les disposicions diocesanes, des del moment de prendre'n possessió.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe*

*Joan-Pere Pulido,
prev. Secretari general i Cancellier*

Decret d'aprovació dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà

DECRET 07/06
Sant Feliu de Llobregat
30-5-2006

Tal i com consta en el Decret 14/05 sobre els estatus per a la elecció i constitució del primer Consell Pastoral Diocesà, al qual correspon, sota l'autoritat del bisbe, investigar i ponderar tot el que es refereix a les activitats pastorals, i proposar-hi conclusions pràctiques (c. 511 del CIC);

PEL PRESENT decret, a tenor del cànon 513 del Codi de dret canònic, aprovem els ESTATUTS del CONSELL PASTORAL DIOCESÀ del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i els declarem vigents des del dia d'avui, en substitució dels anteriors.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller*

Decret de constitució de les celebracions dominicals en absència de prevere

DECRET 08/06
Sant Feliu de Llobregat
16-6-2006

Tenint en compte el bé pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i referint-nos a les comunitats cristianes que no poden ser assistides per un prevere en la celebració de l'Eucaristia dominical (CDC c. 1248.2), havent escoltat les persones i àmbits pastorals adients,

PEL PRESENT decret constituïm en la nostra diòcesi **Les celebracions dominicals en absència de prevere** que es regiran d'acord amb el Directori de la Congregació per al Culte Diví, referent a aquest tema, de 2 de juny de 1998 i el Concili Provincial Tarraconense (Res. 59-65) i tenint present els següents criteris i normatives diocesanes:

CRITERIS

1. Tenir cura de no suprimir la celebració de l'Eucaristia Dominical, tampoc en els pobles petits, encara que a tal fi calgui reduir el nombre de celebracions en els llocs on n'hi ha més d'una.

2. Dur a terme les celebracions dominicals en absència de prevere només quan el nombre de preveres o les circumstàncies personals no permetin de cap manera la celebració de l'Eucaristia Dominical.

3. Assegurar que, a les parròquies i comunitats on calgui introduir aquests tipus de celebracions, s'hi celebri també periòdicament l'Eucaristia (en la qual es reservaran formes consagrades per a les celebracions sense prevere). En tot cas, s'intentarà assegurar l'Eucaristia en les grans diades (Nadal, Pasqua, Festa Major, Vot de poble...)

NORMATIVES

1. Que a l'arxiprestat i/o en les agrupacions de parròquies s'estudii en quines comunitats és necessari introduir aquestes celebracions, i com es poden alternar en un pla arxiprestal entre les diverses parròquies, i es revisi l'horari de misses, valorant la possibilitat de reduir-ne alguna.

2. Que sigui el rector de la parròquia qui, havent-ne parlat prèviament amb el Consell Pastoral Parroquial o amb persones representatives de la Comunitat i amb el vist i plau de l'arxiprest, demani l'autorització al Vicari episcopal; tant per a la Comunitat on s'ha de celebrar, com per a la persona que l'ha de dirigir. En aquesta autorització s'assenyalarà el termini de la mateixa.

3. Que aquestes celebracions siguin presidides, quan sigui possible, per un diaca. Quan no pugui ser, que les dirigeixi un religiós no prevere, una religiosa, un laic o una laica suficientment preparat/da i amb la deguda autorització.

Aquestes celebracions es faran seguint el model que s'adjunta al present Decret.

4. Que les comunitats on es facin aquestes celebracions, habitualment o de manera esporàdica, siguin degudament informades i rebin la catequesi oportuna.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

*+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe*

*Joan-Pere Pulido i Gutiérrez,
prev. Secretari general i Canceller*

Decret d'aprovació dels Estatuts de l'Associació Centre Parroquial de Sant Pere de Ribes

DECRET 09/06
Sant Feliu de Llobregat
3-7-2006

Acceptada la instància que ens ha estat presentada per Mn. Jesús Mañé i Montserrat i altres persones, juntament amb els

estatuts de l'Associació denominada Centre Parroquial de Sant Pere de Ribes, en què sol·licita la seva erecció i la concessió de personalitat jurídica privada;

Examinats els estatuts pels quals haurà de regir-se l'Associació, on se'n determina l'objectiu social i la resta de continguts preceptuats pel Codi de Dret Canònic;

Atès que aquesta Associació compleix els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església per a ser erigida com a associació privada;

PEL PRESENT decret, a tenor del cànon 299 i 322 del Codi de Dret Canònic, aprovem els estatuts i de l'Associació Centre Parroquial de Sant Pere de Ribes, la qual queda constituïda en associació privada de fidels a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i li concedim personalitat jurídica privada.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe*

*Joan-Pere Pulido i Gutiérrez,
prev. Secretari general i Canceller*

Decret d'acceptació de la petició de jubilació del Rvd. Sr. Narcís Puig i Llonch

DECRET 10/06
Sant Feliu de Llobregat
11-7-2006

Rebuda la petició de Mn. Narcís Puig i Llonch, en què sol·licita poder acollir-se a la jubilació i fa renúncia explícita als càrrecs que fins ara tenia a la Diòcesi.

PEL PRESENT document acceptem la petició de jubilació del Rvd. Sr. Narcís Puig

i Llonch la renúncia al càrrec de rector de la parròquia Immaculada, de Vilanova i la Geltrú, i el pas a la situació de prevere jubilat, per les raons adduïdes.

El present decret no entrarà en vigor fins a la pressa de possessió del nou rector de la parròquia.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe

Joan-Pere Pulido,
prev. Secretari general i Canceller

NOMENAMENTS DIOCESANS

La Sra. Maria Carme Molins i Marsans ha estat nomenada membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en substitució per defunció de la Sra. Victòria del Barrio i Lázaro, i en representació de l'Arxiprestat del Garraf, per quatre anys, el dia 23-5-2006.

NOMENAMENTS PARROQUIALS

- Mn. Fermí Martín i Fernández ha estat nomenat rector de la Parròquia Santa Eulàlia de les Roquetes, de Sant Pere de Ribes, el 7-6-2006.
- Mn. Rafael Maroto i Cifuentes ha estat nomenat rector de la Parròquia Immaculada, de Vilanova i la Geltrú, el 22-6-2006.
- Mn. Pere Milà i Vidal ha estat nomenat rector de la parròquia Sant Salvador, de Vilanova d'Espoia, el 22-6-2006.
- Mn. Manuel Simó i Tarragó ha estat nomenat rector de la parròquia Santa Magdalena, de Viladecans, el dia 11-7-2006.
- Mn. Agustí Segura i Orozco ha estat nomenat administrador parroquial de la parròquia Sant Cristòfol, de Begues, el dia 11-7-2006.
- Mn. Pere Rovira i Oliveros ha estat nomenat rector de la parròquia Santa Maria, de La Palma de Cervelló, el dia 11-7-2006.

COMUNICATS I NOTES DE PREMSA

Nota sobre la situació creada pel tancament de la fàbrica de l'empresa BRAUN a Esplugues de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat
17-5-2006

1. L'anunci del proper tancament del centre de producció de l'empresa "Braun" a Esplugues de Llobregat ha provocat una greu crisi social, que afecta directament a set-centes famílies i, indirectament, a unes dos mil més, la major part d'elles pertanyents a la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Tot i respectant i reconeixent les competències dels responsables econòmics, social i polítics, des d'aquest Bisbat no podem quedar indiferents davant d'aquesta problemàtica humana i social... Ans al contrari, ens sentim amb el deure de manifestar la nostra solidaritat amb tots els afectats, i de fer una valoració de la situació, des dels criteris de la doctrina social de l'Església, com a jut d'il·luminació per als cristians i per a tot el qui vulgui escoltar.

2. Considerem que es tracta d'un problema important, també, perquè és l'efecte d'unes causes, que, pel fet de formar part del sistema econòmic avui dominant, estan provocant crisis semblants en el

nostre món social (acomiadaments, trasllat d'empreses, reduccions...), algunes de les quals ja hem patit a la nostra mateixa diòcesi.

3. Tot i reconèixer la complexitat del món econòmic actual, al nostre parer, dos fets fonamentals estan provocant aquesta crisi: l'un, el més greu, la prevalença del capital i la seva rendibilitat sobre el factor humà del treball; l'altre, la concentració d'aquest capital en mans d'empreses multinacionals, que, a manera de "ens anònims" i poderosos subordinen tot a l'assoliment dels màxims beneficis econòmics. En definitiva, ens trobem davant de "l'economicisme" que avui regeix la vida social i privada.

4. Si és així, des de la doctrina social de l'Església hem de refermar el valor i la dignitat de la persona humana i del treball per sobre de qualsevol altre factor: *"el treball és sempre una causa eficient primària, mentre que el capital...és només un instrument o la causa instrumental"*. (Carta encíclica de Joan Pau II, *Laborem exercens*, 1981, n. 12). I davant la problemàtica de la concentració del capital i les seves transaccions internacionals: *"... el consentiment de les parts, si es troben en una situació massa desigual, no basta per a garantir la justícia del contracte... Una economia de canvis ja no es pot basar únicament en la llei de la lliure competència...La llibertat dels canvis només és equitativa si se sotmet a les exigències de la justícia social"* (Carta encíclica *Populorum progressio* de Pau VI, 1967 n. 59).

5. Valorant tots els esforços que estan fent-se per a solucionar la crisi, volem encoratjar les forces i institucions implicades a cercar, amb imaginació i generositat, les sortides més justes i respectuoses amb la dignitat del treball i de les persones.

A l'atenció del mestres i professors de religió catòlica del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat (Vicaria I)

Sant Feliu de Llobregat
17-5-2005

Benvolguts i benvolgudes,

Des del moment de la creació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, hem mantingut el desig i la intenció de comunicar-nos amb vosaltres per tal d'afavorir el mutu coneixement i compartir els problemes que a tots ens preocupen en el món de la classe de religió. El fet de que no hem enllestit encara una delegació diocesana d'ensenyament, com a tal, ha provocat el retard d'aquest encontre. Creiem que ha arribat el moment de fer-ho.

Per això, us convido a trobar-nos el proper 1 de juny de 2006 a les 18:00 h. a la Sala Mn. Vinyeta de la Basílica de Santa Maria de Vilafranca (Sales parroquials / Santa Maria 12).

L'ordre del dia serà el següent:

- Acolliment (Sala Mn. Vinyeta de la Basílica de Santa Maria)
- Pregària i paraules del senyor bisbe Agustí.
- Informació de la realitat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
- Torn obert de paraules.

Esperant saludar-vos el proper dia 1 de juny, rebeu una cordial salutació.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A l'atenció del mestres i professors de religió catòlica del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat (Vicaria II)

Sant Feliu de Llobregat
17-5-2006

Benvolguts i benvolgudes,

Des del moment de la creació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, hem mantingut el desig i la intenció de comunicar-nos amb vosaltres per tal d'afavorir el mutu coneixement i compartir els problemes que a tots ens preocupen en el món de la classe de religió. El fet de que no hem enllestit encara una delegació diocesana d'ensenyament, com a tal, ha provocat el retard d'aquest encontre. Creiem que ha arribat el moment de fer-ho.

Per això, us convido a trobar-nos el proper 13 de juny de 2006 a les 18:00 h. a l'Auditori del col·legi Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat (Armenteres 15 / Tel. 93 666 09 27)

L'ordre del dia serà el següent:

- Acolliment (Auditori del Col·legi Bon Salvador)
- Pregària i paraules del senyor bisbe Agustí.
- Informació de la realitat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
- Torn obert de paraules.

Esperant saludar-vos el proper dia 13 de juny, rebeu una cordial salutació.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pregària per la pau a l'Orient Mitjà

Sant Feliu de Llobregat
21-7-2006

Benvolguts preveres, diaques, comunitats religioses i fidels de Sant Feliu de Llobregat

Davant el greu conflicte a Orient Mitjà i recollint la iniciativa del Papa Benet XVI de proclamar per al proper diumenge, 23 de juliol, **una jornada especial d'oració i de penitència**, invitant els pastors i fidels de totes les esglésies particulars, així com a tots els creients del món, a implorar de Déu el do precíus de la pau.

Us convido a acollir aquesta proposta i us demano que a la pregària dels fidels del diumenge que ve dia 23, i en altres oracions al llarg de la setmana, s'afegeixi una petició semblant a aquesta per la Pau a Orient Mitjà, segons el que el Sant Pare proposa:

Preguem perquè la Pau arribi aviat a Terra Santa i a tot l'Orient Mitjà, al Líban, a Palestina i a Israel:

Perquè cessin els combats, s'instaurin immediatament passadissos humanitaris per poder aportar ajudes a les poblacions que pateixen, i que s'iniciïn negociacions raonables i responsables per posar fi a situacions objectives d'injustícia en aquella Terra Santa. Preguem el Senyor.

Que el Senyor, amb la intercessió de la Mare de Déu, ens concedeixi el do de la Pau. Rebeu una cordial salutació, acompanyada de la meva benedicció.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Ponència del Sr. Bisbe amb motiu del 50è aniversari de la reconstrucció del temple de parroquial de Sta. Maria d'Olesa de Montserrat

Olesa de Montserrat
9-6-2006

Estimat Mn. Alonso - Esteve Fernández García, rector de la Parròquia i germans preveres tots.

Sr. Batlle d'Olesa i altres autoritats civils aquí presents.

Germans tots.

Junt a les molt diverses i valuoses experiències que viviu al voltant d'aquest esdeveniment, voldria oferir una lectura en profunditat d'aquell moment de la reconstrucció, de la materialitat del temple i del camí recorregut fins ara. (Estimo sempre necessària aquesta lectura, més enllà de les anècdotes i els records de detalls...)

En definitiva, voldria respondre aquesta pregunta: què va significar aquella embranzida comunitària al voltant dels anys 1950 - 1956 que va acabar donant el fruit d'aquest nou temple? Què significa el temple en sí mateix? Què significa aquesta història per a nosaltres?

L'EXPERIÈNCIA ESPIRITUAL DESENCADENANT

Situem-nos en el moment en el que aquella comunitat cristiana d'Olesa, que tot just havia sortit d'un terrible i esfereïdor sofriment. Un sofriment, no només humà, com és una guerra entre germans, sinó també un sofriment lligat a connotacions profundament religioses, conseqüència de persecucions, repressions, tortures i crims.

Un historiador de l'art cristià interpreta el moment arquitectònic de la postguerra de

la Primera Guerra Mundial, paral·lel al nostre dient: "els horrors d'una guerra anorredadora i els exemples heroics de sofriment i caritat que brillaren en la tenebra d'aquell infern, varen revelar als cristians el vertader rostre d'una església militant, que renunciant definitivament a tota mena d'idealisme romàntic, havia de renovar amb humilitat, en la sinceritat i el silenci la seva fe i la seva esperança en Crist Redemptor". [1]

Aquest esperit en bona part compartit pel poble, com una mena de "catarsis" i reafirmació de la vida, va fruitar en milers de nous temples per tot arreu d'Europa i del territori espanyol.

La intenció d'aquells germans nostres, manifestada pel Mn. Lluís Sitjà i segons els apunts de ressenya històrica que m'han estat facilitats, era donar cabuda suficient a la comunitat reunida per la pregària i la litúrgia i "fer una casa digna per a Déu nostre Senyor". Una intenció que no es va fer explícita de cop i volta, sinó de mica en mica, com a resposta a successius esdeveniments de la mateixa vida comunitària. Voldria explicar que aquesta experiència, que ens sembla molt natural i lògica, obeeix, en el fons, a un motiu profundament teològic i espiritual. El que en definitiva sent una comunitat en aquestes circumstàncies és la urgència de disposar un lloc per al Crist que es sacrifica, tant en el seu cos eucarístic com en el seu cos místic, que és cadascú dels cristians i el Poble de Déu: el temple és el lloc del sacrifici per amor, del Crist que viu en el sagrament i en la comunitat.

LA NOVETAT DEL TEMPLE CRISTIÀ

Permeteu-me recordar algunes dades força significatives sobre la novetat específica dels temples cristians.

Com tothom sap, els cristians varem començar a fer les nostres pregàries al Temple de Jerusalem, alhora que ens reuníem a les cases particulars per tal de celebrar la Eucaristia, tal com ens havia manat el Senyor. Començarem de fet apareixent com una secta dintre del judaisme. Però, per una banda la obertura universal (la missió de evangelitzar) als gentils, i per altra, la destrucció del Temple de Jerusalem l'any 70, facilitaren les reunions litúrgiques exclusives en llocs "casolans", vivendes amples o al camp.

En realitat l'Esperit conduïa l'Església, no només incorporant més membres de la més diferent procedència i estil, sinó, sobre tot, fent-li descobrir la seva identitat. Ella era altra cosa que el judaisme reunit al voltant del Temple, amb les seves ofrenes, la seva Llei i els seus sacrificis d'animals, i era altra cosa també encara més diferent que les religions paganes amb la seva multiplicitat de déus, ritus i de temples, on les divinitats eren escoltades i rebien el tribut dels sacrificis.

Els que hem tingut la sort de haver estat a Jerusalem podem recordar el que significa per als cristians el cenacle, on va començar com una petita llavor, l'Església cristiana, front a la magnitud i l'esplendor del Temple: per a un jueu, el Temple és l'únic lloc on Déu rep el sacrifici... recuperar-lo és essencial... Per a nosaltres tant està Déu i el sacrifici de Crist a la catedral més lluenta al mig d'una ciutat, com a l'ermita més petita a un racó més amagat, perquè tant en un lloc com en l'altre Crist està oferint el sacrifici de comunió que fa l'Església. Aquesta de fet és reunió, assemblea, convocatòria de germans, que viuen de la comunió sacrificial del Crist. És la comunitat el lloc de Déu: no són les

parets les que forneixen l'espai de Déu, sinó la comunitat, que, això sí, necessita un espai per a reunir-se.[2] Des del temple que és el cos físic de Jesús ("però ell es referia al santuari del seu cos": Jn 2,21) al temple que són els mateixos cristians ple-gats ("Si algú destrueix el temple de Déu, Déu el destruirà, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres": 1 Co 3,17; "Per ell també vosaltres heu entrat a formar part de l'edifici, fins a ser, gràcies a l'Esperit, el lloc on Déu resideix": Ef 2,22; "Vosaltres com a pedres vives sou edificats per Déu com a temple de l'Esperit": 1 Pe 2,5). "Lloc sagrat" serà el lloc de Crist, sagrament i poble.[3]

DESENVOLUPAMENT

Donant això per suposat, l'evolució dels temples cristians, els espais on l'Església es reuneix, descriu un procés força interessant, que aquí no podem esbrinar. Només esmentaré uns detalls en atenció al temple que avui és objecte de la nostra contemplació agraïda.

Les comunitats cristianes mica en mica anaren necessitant espais cada cop més amplis, però les seves construccions quant a penes es distingien de grans naus o claustres interiors amb petits espais diferenciats pel baptisme i l'Eucaristia, amb guarnició ben senzilla: en part n'estaven forçats, degut a les successives persecucions... Tanmateix, en sortir de la més gran repressió, la de Dioclecià i amb l'assoliment de la pau constantiniana, es produeix el fenomen absolutament decisiu per a la història dels temples cristians, que fou la construcció de basíliques.[4] Ens interessa precisament perquè la disposició del nostre temple parroquial, amb

tres naus i l'absis, que tanca el presbiteri, ens recorda (si fem abstracció del creuer típic de les basíliques antigues) talment la disposició basilical.

No pel fet de que aquest temple nostre s'hagués construït també després d'un període de persecució (algú podria treure'n conseqüències de sociologia religiosa...), sinó perquè el mateix significat que tenia la basílica al segle quart per als cristians d'aleshores, ha de tenir per a nosaltres aquesta església.

Els cristians del segle quart, un cop amb llibertat per fer el seu culte públic, s'esmerçaren en fer basíliques, perquè era el model d'edifici més adient al que és la litúrgia i la pregària cristiana. No reproduïren els temples pagans, ni el model del Temple de Jerusalem, sinó els edificis on, amb un accés directe al fòrum, el poble es reunia per les sessions judicials, les recepcions reials, la conversa o les transaccions de tot tipus... Amb les adaptacions adients: un baptisteri a la porta, un porxo per la conversa, d'accés i separació amb l'espai públic (semblant al nostre), l'altar sobre el presbiteri, en l'absis o en el creuer, l'ambó a la nau central o a un costat, la seu episcopal al centre, voltada dels seients per als preveres... I un interior cada cop més guarnit, front a un exterior senzill sense gaire ornamentació. Els grans mosaics, al centre el pantocràtor, Crist gloriós, principi i fi de la història, escenes de la història de la salvació, llums, cortines... Tot un món, on es barrejava el que han esdevingut dos fonts de arquitectura i guarnició litúrgica: el que és simbòlic i el que és funcional.

Què sentien els cristians celebrant la litúrgia dins la basílica? Sentien que "el que feien a la terra anunciava i realitzava per endavant el que es fa al cel; que el

mateix Crist que ensenya i congrega al poble per a al sopar eucarístic és el qui fou immolat a la creu; però també el Crist de la pasqua i de l'Ascensió, el Senyor de la història..."[5] Se sentien un poble en camí, pelegrinant,[6] un poble estructurat en ministeris i serveis, un poble al mig de la ciutat, un poble que sabia on mirar, d'on treure la paraula de vida, on trobar l'aliment i oferir la vida.

EL NOSTRE TEMPLE

Aquest temple parroquial ens inspira aquests missatges. Però a més, recordant el moment de la seva construcció i el seu disseny, sabem que significa també una superació definitiva de temple medieval d'inspiració monàstica, el barroc de la contrareforma, del neoclàssic restauracionista: com algú ha denominat, respon a "l'arquitectura alliberada",[7] de recerca de formes noves, però havent-hi integrat els valors propis d'una teologia de l'Església aleshores ja assimilada, si més no en els seus trets essencials.

No és gens agosarat dir que el temple, com aquest, ates el procés de la seva construcció, el seu disseny i la seva vida, és el que és l'Església: una ciutat en mig de la ciutat. Què volem dir? L'espai físic, la plasticitat de l'obra ens parla: per als que estem avesats als sagraments, reflex del gran misteri de l'Encarnació, tot ens parla. El misteri de l'Església paraula profètica, celebració i caritat, anunci, comunió de germans, missió cap al món, s'ha de descobrir en el conjunt arquitectònic del temple i les dependències que l'envolten. No pensem només en la funcionalitat, sinó també en el signe que no deixa de emetre el seu missatge del misteri viu: la "*domus*

ecclesiae" on es viu la presència de la comunió fecunda de l'Esperit per al món.

Fa cinquanta anys aquest Esperit va empènyer als nostres germans, hereus d'una fe aquí a Olesa més que mil·lenària, a edificar aquest bell temple per al Crist vivent que eren ells, que ha viscut des d'aleshores i que som també nosaltres. Gràcies a ells, referint-nos a les paraules de la Constitució *Sacrosanctum Concilium*, la litúrgia ha anant edificant als que estan dintre per a esdevenir temple sant del Senyor, mentre ha presentat als que estan fora, un "signe aixecat" de la presència fecunda de l'amor de l'Esperit (cf. SC 2).

Ens correspon esdevenir dignes d'aquest do.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Notes:

- [1] Cf. PLAZAOLA, J., *Historia y sentido del arte cristiano*, Madrid 1996, 940-941.
- [2] Cf. RATZINGER, J., *Sentido y significado del templo*, en *Palabra en la Iglesia*, Salamanca 1976, 202-203.
- [3] "Mas el lugar que congrega la comunidad para celebrar con <cristo y en Cristo el misterio de la salvación se convierte igualmente en lugar sagrado por la permanente presencia de Cristo en el sacramento de su cuerpo" (ABRUZZINI, A., *Arquitectura*, NDL, 149).
- [4] Cf. JOUNEL, P., *Lugares de celebración*, NDL, Madrid 1987, 1212-1213.
- [5] Cf. JOUNEL, P., *Lugares*, 1217.
- [6] "Les files de columnes, les seves parets senzilles, les armadures a la vista, suggerien la tenda del nómada del desert

o la sala de les assemblees populars. En elles el poble de Deú apren a ser poble pelegrí i la seva assemblea dominical sembla una parada en el camí cap a la terra promesa" (Ibid., 1216).

[7] Cf. PLAZAOLA, J., *Historia*, 941.

Entrevista al Sr. Bisbe per part de la revista Mar i Muntanya, de Castelldefels

Fent camí amb Monsenyor Agustí Cortés i Soriano

El 12 de setembre de l'any 2004 Monsenyor Agustí Cortés i Soriano va prendre possessió com a primer Bisbe de la nova Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Dins d'aquesta demarcació episcopal, hi ha els següents territoris: el Baix Llobregat, el Penedès i el Garraf, amb els arxiprestats de El Prat, de Sant Boi, de Sant Feliu, de Sant Vicenç dels Horts, de Montserrat, de Garraf, del Penades, d'Anoia i de Piera-Capellades. Son 121 parròquies amb un total de 660.000 habitants, aproximadament.

Monsenyor Agustí es referí a la Diòcesi, al presentar el seu Objectiu diocesà amb aquestes paraules: "*la nostra diòcesi encara jove, necessita adquirir aquella personalitat que la identifiqui, allò que permeti que l'amor, amb el qual volem estimar-la, sigui concret*".

Aquesta idea segurament l'ha mogut a oferir-nos aquest *Objectiu* " per a ser treballat en les diferents realitats diocesanes", durant el període 2005-2007, convidant-nos a que "*Caminem plegats*" per tal de prendre consciència de la *nostra Pertinença i coresponsabilitat diocesana*. Pregunta: Senyor bisbe, ens podria explicar amb poques paraules, què ens vol dir

realment aquest enunciat?, dit d'una altra manera ¿podria explicar als nostres lectors què es pretén i quines són les expectatives pel que fa a aquest Objectiu diocesà?

Resposta: *Aquest Objectiu diocesà respon, en primer lloc, a una situació molt actual i real del nostre caminar com a diòcesi. El primer que considero s'ha d'assolir es una consciència viva, forta i profunda de diòcesi. Això què vol dir? Vol dir que una persona, sigui que està pregant a casa seva, sigui està treballant per la comunitat, o sigui que està col·laborant en qualsevol institució, o mitjà de participació amb l'Església, que ho ha de fer sent conscient que és membre d'una comunitat molt més extensa, que es diu Església particular o diocesana de Sant Feliu del Llobregat. Això vol dir no sols tenir-ho en el paper o en el pensament sinó -això ja seria el nostre somni i el nostre desig- tenir-ho al cor.*

Aquesta utopia no es fàcil de realitzar-se perquè encara no hi ha experiències comunes, viscudes i compartides com a tal diòcesi. Hi ha alguns grups de referència propis de la nostre vida... com és la persona del Bisbe, o com és la Catedral, o com és Sant Feliu, és a dir, son signes físics que afavoreixen la creació i el sentiment de pertinença. Però hem de caminar per aquí, i el que es vol és arribar al màxim de sentiment de pertinença. No només de pensament, no només de papers, ni de decrets, sinó de vivències.

I, després, la segona vessant d'aquest Objectiu, que correspon al segon any, seria una conseqüència; és a dir, jo soc d'aquesta diòcesi, per tant el que faig personalment, el que faig col·laborant amb els altres, ho faig com a membre d'aquesta diòcesi. És la meva col·laboració, és el meu gra de sorra, i aquest granet, o aques-

ta pedreta seria la meva aportació en la construcció de l'edifici de l'Església. Seria el moment de la coresponsabilitat. És també una crida a la sortida del individualisme, en trencament de les parets i dels límits del meu do, de la meva mentalitat i de la meva vida personal i un créixer en presència del poble.

Pregunta: En circumstàncies com les actuals, quan sembla ser que les coses de l'Església es miren per part de moltes persones de reüll, quan, fins i tot, a alguns els fa no sé què declarar-se cristians, considera que hi ha moltes persones disposades a "caminar plegats" amb els altres, i sortir de la seva individualitat egoista?

Resposta: *Possiblement hi ha més persones del que sembla. Pot ser que no tinguin la possibilitat per fer-ho, la possibilitat concreta de fer-ho, o que ningú als hagi convidat a fer-ho. Ara, s'ha de pensar que lluitem amb una dificultat, amb una deficiència que no només és pròpia de l'Església, sinó també de la societat. Perquè l'individualisme, el pragmatisme, el plantejament egoista de la pròpia vida, el mirar només els interessos, no a llarg termini, sinó només el demà i el passat demà (NO... després ja veurem el que passa, el rebuig d'un associacionisme creatiu, tot plegat, és una realitat del post-modernisme i de la societat que ens envolta. De manera que no només és problema nostre, també és problema de la cultura, de la política i de la societat en general. Possiblement a aquesta dificultat s'hi ha d'afegir el fet, que estàveu plantejant, de que el ser cristià o el ser catòlic no és un valor molt preuat, que té un relleu important a la nostre societat.*

Ara no anem a fer l'anàlisi de perquè les coses són així, ja que malauradament hi ha campanyes que ens fan mal, perquè

es fan difamacions, fan un ressò exagerat dels nostres defectes, que en tenim naturalment. No anem a fer una anàlisi, com dic, acceptem aquesta realitat, però hem de pensar que nosaltres som cristians després d'una història viscuda amb un esperit evangèlic de molt segles, i amb els nostres pecats també, naturalment. Però també hem de tenir present que hem passat situacions tan de diàleg, com de molta pau i d'obertura al món, així com de martiri, i per tant, jo no crec que ara sigui una situació especialment greu o crítica. Més aviat és una situació de canvi de registre, i canvi de ser una Església amb una presència social i una significació social molt important, a ser una Església més reduïda, en aquest sentit més humil; però que no renuncia al que creu com a veritat de Jesucrist, i que també creu que és veritat per al món actual i per a la societat del món actual.

Pregunta: La realitat actual ens mostra que hi ha diferents graus de pertinença de les persones a la nostre Església: hi ha les persones compromeses en determinades tasques pastorals, hi ha un grup més nombrós, que són els qui participen assíduament en les celebracions litúrgiques, en especial la missa dominical, però no s'involucren en les activitats parroquials, i en tercer lloc, hi ha aquells altres que es consideren catòlics -no practicants- i que s'apropen a l'Església puntualment per baptismes, comunions, casaments o funerals. Com a pastor que és de tots, ens agradaria que adrecés unes paraules a cadascun d'aquests col·lectius.

Resposta: *Bé, una paraula comú, molt important, que crec que és fonamental i és que, gràcies a Déu, la vida de l'Esperit és vida. Per tant, les classificacions i la*

immobilització en una classificació d'un grup determinat (NO a les persones) no és compatible amb el que creiem que és la vida de la religió. Que una persona en un moment de la seva vida, deixi de ser practicant, i fins i tot, deixi de creure, o un altra persona per una circumstància de la seva vida, o per la seva recerca personal, ha rebut una il·luminació, i ha descobert la veritat de l'Evangelí, hi ha passat d'una categoria a una altra, d'un grup a un altre. Una persona que va minvant el seu compromís perquè va gelant-se, refredant-se la seva fe; una persona que per una malaltia ha trobat el senti de Déu; i una altra persona per la mateixa malaltia s'ha escandalitzat i ha pensat que Déu no existeix, és a dir que la vida de l'esperit és vida, i per tan és moviment i és canvi.

Ara, sí que sabem que els que estan més lluny haurien de tenir sempre, com a objectiu, arribar a una integració plena en la vida de la comunitat parroquial, en aquest cas, o en la vida de l'Església, en general. Els que estan participant -estic parlant de la conducta objectiva, perquè després hi ha el cor de cadascú, que és un laberint que no hi ha manera de aclarir-se-, però objectivament les persones que estan més compromeses, han de ser en gran mesura testimoni i il·luminació dels altres que estan més lluny, i fins i tot, han de convidar explícitament als que estan allunyats o radicalment oposats a l'Església, a viure l'Evangelí, perquè creiem que és la seva felicitat. És a dir, que uns i altres han d'estar en constant comunicació. No acceptaríem una comunitat tancada que mai parlés de l'Evangelí, ni donés testimoni explícit del seu Evangelí, de la seva vida. I tampoc no acceptaríem una persona que mai es posés en situació

de recerca personal del sentit i dels fonaments de la seva vida. Convidar a aquest moviment de l'esperit seria una de les feines nostres.

Una altra paraula per a tots seria que mai deixessin d'anar molt més allà -això és molt evangèlic. Ningú es pot considerar plenament cristià, compromès del tot, que duu a terme l'Evangeli, sinó que sempre estaria convidant. Mira, es com l'amor; l'amor no té fi, l'amor no té límit, és un oceà, és com el mateix Déu que no té límit, per definició. Per tant, sempre podràs estimar més, doncs el Cristianisme, la nostre fe és bàsicament l'afirmació d'una veritat, que es tradueix en la vida de l'amor; mai en tindràs prou. La teva vida aburgesada, amb la teva vida materialitzada, amb interessos personals, sempre podrà anar molt més enllà en el camí de la fe i de l'amor. Les persones que estan lluny de la fe, possiblement tenen una imatge construïda sobre prejudicis, i a vegades, s'ha de dir -i ho dic amb tota llibertat- de vegades son víctimes d'imatges construïdes intencionadament o fetes a partir d'ideologies o d'interessos que anirien en contra del que nosaltres creiem. Malauradament aquesta es una realitat i hem de contar amb ella.

Per tant, als joves i també als grans, però sobretot als joves cal interpel·lar-los i dir-los "no siguis conformista en la teva vida, si més no, sigues un buscador, sigues una persona inquieta, per arribar més lluny i a més felicitat de la que tens". Seria una paraula per arribar a la gent allunyada, que fins i tot està en contra de l'Evangeli que predica l'Església.

Pregunta: Un cop treballat el tema de la "pertinença", aquest curs s'ens proposa treballar el tema de la "coresponsabilitat", adreçat a motivar i formar els

laics perquè assumeixin responsabilitats pastorals. Fins a quin punt això obeeix a una necessitat imperiosa motivada per la manca de preveres, o a una inquietud per una Església més fraternal i menys jerarquizada?

Resposta: Bé, l'Església es fraternal per definició. Fonamentalment és fraternal, si existeix jerarquia és perquè ha de servir a la germanor. La jerarquia no existeix per si mateixa, sinó que existeix perquè Jesucrist volia que fos un poble organitzat en funció de la germanor, que és el que defineix a la "comunitat cristiana". Hem de dir-ho, i hem de defensar-ho. Com a observació a aquesta pregunta s'ha de fer una molt important matisació, i és que una persona participa coresponsablement en l'Església, no només en un lloc, o en una participació directa en un lloc de decisió, o en una organització, o una participació democràtica, o un organisme de participació, sinó també sent cristià allà on és. I fins i tot, pregant, sempre que ho faci com a membre del poble de Déu, i sentint com a propi el que diu el poble de Déu. És a dir, solidaritzant-se, estan a prop de la gent, visitant una persona en nom del poble de Déu i de l'Església, sentint-se "orgullós" de formar part d'aquest poble de Déu, que també és de pecadors, però és el meu. És a dir, el sentit de pertinença i de coresponsabilitat va molt més enllà que la participació concreta en la pressa de decisions.

Ara, un lloc i un espai de coresponsabilitat, molt important, és la participació concreta en un lloc de decisió. Ja voldríem nosaltres -i és un desig programàtic, no pragmàtic, ni ocasional- que hi hagués molta gent amb la voluntat i el bon esperit de complicar-se la vida, implicant-se en

problemes de la parròquia, en problemes del bisbat, i a més a més, de plantejar-se problemes, oferir solucions, i fins i tot oferir-se a sí mateix per trobar la sortida pràctica. Malauradament trobaríem persones que parlessin, però després, persones que actuessin és una altra qüestió. La decisió de trobar persones és -com he dit- programàtica, i convidar a la gent a la coresponsabilitat també es programàtic, no només degut a la conjuntura de manca de preveres. Pot donar aquesta impressió, jo també comparteixo -perquè la pregunta va per aquest camí, crec- la impressió de que som massa clericals encara. És a dir, el rector per ser una persona massa lliurada absolutament a la feina, i a la missió, tendeix, no dic a suplantar, però si més no, a ocupar els llocs que possiblement els laics podrien ocupar. Caldria escoltar-los molt més, caldria atendre'ls -i ara no estic parlant de rectors d'esquerres, o de dretes, perquè hi ha un clericalisme de dretes i un clericalisme d'esquerres, en aquest sentit. Estic parlant que, tant uns com altres, podrien pecar, una mica, de suplantar el que podria proveir un laic preparat, un laic que té coneixements, un laic que porta un camí evangèlic important. Jo estic convençut que hi ha aquesta realitat i no ens agrada, no ens agrada.

S'ha de dir, també, que la vertadera participació en la coresponsabilitat en l'Església ha de venir de persones que coneixen l'Evangelí i viuen l'Evangelí, perquè la paraula més adient per a l'Església, és la paraula d'aquell cristià, d'aquella cristiana, que ha fet de la mentalitat de Jesucrist, la seva mentalitat, i això espontàniament no es troba. És a dir, el que hem de fer és una Església evangèlica que inspiri el seu camí en l'Evangelí, i això

no es fàcil. Hem d'escoltar sobretot a les persones que han paït mica a mica, que fins i tot han fet vida seva l'Evangelí. No es el mateix la paraula d'un novici, que la d'un monjo, que d'un immers en la vida monàstica, perquè la vida monàstica dona saviesa, saviesa de vida. En aquest sentit, necessitem laics amb saviesa evangèlica, pràctica, arrelada en el moment històric, després d'haver passat temps de lluita i de compromís evangèlic.

Conclusió: Amb aquestes paraules donem per acabada l'entrevista amb Monsenyor Agustí, que en tot moment hem trobat molt proper, molt cordial i absolutament obert a les nostres preguntes. Creiem que ha dit coses importants que mereixen una lectura pausada, tranquil·la i meditada.

La finalitat de la nostre publicació es obrir o despertar l'interès d'aquells lectors que potser encara no s'han decidit a participar en les "coses de l'Església", i que ja els està bé no comprometrés en res.

Agraïm el temps que Monsenyor ens ha dedicat, millor dit, que ha dedicat a tots els nostres lectors i naturalment a la Parròquia de Castelldefels.

*Montserrat Miguel i Albert Codina Andrés
(membres de l'Equip de redacció de
"Mar i Muntanya".)*

Entrevista al Sr. Bisbe a la Revista Cresol, de la *Unión Apostólica del Clero*, Arquebisbat de València

Maig de 2006

El Obispo Agustín Cortés, valenciano de origen, tiene ahora 58 años. Ha sido capellán de colegio, párroco, profesor y también durante varios años Rector del Seminario de Valencia. Es amigo de una multitud innumerable de presbíteros diocesanos. Se licenció en Teología por la Facultad de Teología "San Vicente Ferrer" de Valencia, y en 1993 se doctoró en la Pontificia Universidad Gregoriana de Roma. Fue nombrado Obispo de Ibiza en 1998. En el 2004 fue nombrado Obispo de Sant Feliu de Llobregat y tomó posesión de la diócesis el 12 de septiembre de ese mismo año.

SU DIOCESIS

- D. Agustín, ya casi dos años como Obispo de la nueva diócesis de Sant Feliu de Llobregat... En su primer mensaje definía a la Iglesia como "un lugar en el que habitar, compartir y respirar". ¿A qué necesidad interior, consciente o inconsciente, respondían esas palabras?

A una doble necesidad. Por un lado a la urgencia sentida de ofrecer a la gente en general, agobiada por una sociedad y una vida agresiva, alienada y despersonalizada, solitaria e individualista, un espacio donde pueda reconocerse uno mismo como persona humana. Por otro, a la exigencia experimentada desde la fe, de que la Iglesia ha de ser eso mismo (entre otras cosas) en medio de este mundo.

- Entre la Iglesia de Ibiza y la de Sant Feliu hay una gran diferencia en la forma

de percibir la cultura autóctona, la identidad como pueblo, las raíces de la fe. ¿Qué ha supuesto en su vida?

En ambas diócesis he podido verificar la existencia de un gran aprecio por la cultura y la identidad autóctona. Dejando a un lado la extensión y la cantidad, proporcionalmente la diferencia puede estribar en la intensidad de esta conciencia y sobre todo en su proyección en organismos, estructuras y acciones sociales. Creo que en ambos lugares mi posición personal como pastor del Pueblo de Dios es esencialmente la misma: aprecio de esta conciencia, intento de pertenencia, integración de todo lo que, con criterios evangélicos, descubra realmente valioso.

- Como Obispo del pueblo catalán, ¿qué valoración hace del Estatut recientemente aprobado?

Mi valoración no difiere sustancialmente de la que hemos hecho repetidamente los obispos de Cataluña. Si este Estatuto sirve para una mayor vivencia y cultivo de todo aquello que es propio de la cultura y el pueblo catalán, bienvenido sea. Por otra parte, su Título I^o presenta una declaración de derechos y deberes que contradice en algunos puntos el concepto cristiano de sociedad, vida o persona. Tanto si (como dicen algunos) es una pura fachada sin efectividad, por estar limitados por el marco legal español y los acuerdos internacionales, como si realmente está marcando unos principios de actuación política y un marco de convivencia para el futuro, el voto católico aparece cuanto menos muy problemático.

- De forma creativa, ¿qué formulas está encontrado para acercar el mensaje del evangelio al hombre de esas tierras?

No creo que pueda hablar de "fórmulas" en mi respuesta. Sí que veo cada vez más claro que en esta sociedad tan compleja y sensible y en esta Iglesia tan polarizada, hemos de optar por los estilos y las formas más netamente evangélicas. Creo que en el Evangelio, en lo que es esencialmente, nos re-encontramos casi todos, sin que nadie lleguemos a reproducirlo absolutamente. En este sentido, la vía mejor es la de ejercitar constantemente el discernimiento en el Espíritu, que supone, entre otras cosas, evitar las exclusiones a priori y sistemáticas, superar toda forma de maniqueísmo y de valoraciones superficiales, no huir, sino fomentar, toda ocasión de diálogo. Desde aquí ser y sentirse muy libre en el obrar y en el hablar.

- Hoy se nos pide a todos realizar diocesanalmente un buen trabajo eclesial, conjuntado criterios, configurando planteamientos pastorales comunes y compartiendo servicios. ¿Cómo hablar acertadamente entre pastores de lo que nos preocupa?

Tendría que explicarse la expresión "cómo hablar acertadamente" referida a la cuestión de la comunicación y el trabajo eclesial realizado con espíritu y según maneras que respondan a una verdadera comunión (que creo es lo que se pregunta). Una condición básica y lógica para esta comunicación y este trabajo eclesial es que de hecho existan condiciones externas (espacios, medios, tiempos) e internas (voluntad sincera, apertura, sinceridad, disponibilidad) para su ejercicio. Pero creo que el problema no está tanto en el cómo, cuanto en el quién, es decir, en el sujeto mismo que se comunica: de dónde nace su palabra, su propuesta y

su acción pastoral; qué se pretende con la comunicación y la acción en común... La comunión eclesial es mucho más que actuar "de acuerdo unos y otros", más que un equilibrio de derechos a la participación, más que una estrategia "política" para lograr un determinado objetivo con un máximo de aceptación, por legítimo y bueno que sea... El acierto en nuestra comunicación intraeclesial (la que nos permite acceder al verdadero trabajo eclesial y a la comunión fraterna) depende absolutamente de la calidad evangélica de los comunicantes, fundamento de su capacidad para el discernimiento.

- Un artículo suyo lleva por título "Huellas de inmortalidad". ¿Qué sueños y proyectos diocesanos nos podrían servir hoy para hablar del *más allá*?

Aquel artículo pretendía mostrar que nuestro deseo de inmortalidad está tan enraizado en nosotros, que sin el más allá, no podemos vivir el "más acá". En este sentido, absolutamente todo acto de virtud, por pequeño e insignificante que sea, sólo tiene sentido contando con el horizonte de plenitud futura. Desde el punto de vista de un proyecto diocesano vería más adecuado realizar una llamada a evocar y hablar sin miedo de este horizonte de plenitud a propósito de cualquier programa o acción pastoral. No necesariamente de una manera explícita sino más bien, superando derrotismos, conformismos, complejos de impotencia, excesos de cálculo de resultados... Con el más allá abierto desde la Resurrección las utopías no dan miedo, siempre que no perdamos conciencia humilde de seres históricos: hemos de decirlo a nuestros hermanos, los hombres y mujeres, que han sucumbido al desencanto.

IGLESIA ESPAÑOLA

- El primer objetivo es la evangelización: es urgente evangelizar. Brevemente, ¿cómo hacer inteligible el mensaje evangélico de Jesús en la sociedad actual?

No puedo ahora responder en cuatro palabras a la cuestión central de la Iglesia. Una observación rápida sí puede hacerse. La evangelización ha de seguir el estilo y la forma de comunicación de Dios y el hombre en la Historia de la Salvación, es decir, la forma dialógica y dramática. La sintonía o empatía entre comunicador y receptor no se produce sólo con un movimiento unidireccional (evangelizador a evangelizado), sino que ha de haber intercambio. En la práctica esto significa, entre otras cosas, que el evangelizador, una vez ha asegurada su identificación cordial y vital (no poseyendo, sino dejándose poseer) con el Evangelio, ha de dejarse "penetrar de humanidad", la del hermano hasta "convivir" sus búsquedas e interrogantes. De esta experiencia se puede esperar que surja más o menos espontáneamente la palabra y el gesto evangelizador más oportuno.

- Todos querríamos asumir el reto de hablar hoy de Jesucristo de una manera inteligible, significativa, apasionada. ¿Se siente complacido con el documento de los Obispos españoles, "Teología y secularización en España"?

Hay un principio elemental que desgraciadamente sólo aplicamos a la hermenéutica bíblica, cuando deberíamos que aplicarlo a toda comunicación escrita o hablada. Cada comunicación tiene su objetivo en función del cual elige su "género literario". Este documento sólo indirectamente puede calificarse de "ins-

trumento de evangelización", puesto que no pretende serlo: a nadie se le puede ocurrir reproducirlo tal cual en un acto de evangelización "inteligible, significativa y apasionada". Yo lo entiendo como una especie de "vademécum" que pretende ayudar a un responsable de pastoral para la valoración de doctrinas o acciones. Otra cuestión es si se está en todo, en parte o en nada de acuerdo con su contenido; y sobre ello sí que se puede o se debe hablar, pues sus afirmaciones, más allá incluso de su forma literaria, son realmente de gran calado...

- A propósito de este documento, José I. Calleja lo contrasta con la Deus Caritas est y afirma que se puede hablar "como de dos mundos paralelos en el modo y disonantes en las prioridades eclesiales". Y sigue: "Dios me libre de hablar de contradicciones, que no las veo, ni las espero, sino de modos y prioridades en la Iglesia". ¿Coincide con este análisis?

Respondo con lo dicho anteriormente. Quien pretende contraponer un documento u otro haría lo mismo que quienes pretenden contraponer al cardenal Ratzinger de la Congregación para la Doctrina de la Fe con Benedicto XVI y que por ello se sorprendieron tanto con la publicación de la encíclica... La ortodoxia y la ortopraxis se exigen mutuamente, aunque determinen tareas distintas en la Iglesia, realizadas a veces por una misma persona sucesiva o simultáneamente. Tendemos sin darnos cuenta a clasificar y "encasillar" las personas según una mirada demasiado superficial. Sin duda el documento no pretende marcar ninguna prioridad: lo que representa no sería sino una entre otras muchas facetas, a cuál más prioritaria, de la tarea que hacen los obispos, como todo el mundo sabe.

- El dominico Ángel Arnaiz Quintana, se queja dolorido: "no encuentro una palabra de misericordia en todo el escrito, sólo dureza, firmeza, afirmación. ¿Es que la corrupción económica existente en amplios sectores de la sociedad española, como el inmobiliario, no merece una palabra cuando se habla de moral? En todo el escrito no hay, por ejemplo, una palabra sobre el significado de la emigración hoy en España y menos palabras de aliento para los/las emigrantes. ¿Tampoco pueden decir una palabra de esperanza sobre la injusta opresión y sangría que se ha volcado sobre Irak? ¿No tienen los palestinos derecho a vivir en su propia tierra? ¿No tendrían los obispos españoles que comenzar en la Instrucción dando ejemplo y pidiendo perdón por su alejamiento de amplios sectores sociales?". ¿Qué decir?

De acuerdo en la observación de que los obispos hemos de poner mucho más empeño en la atención a los graves problemas sociales. No hemos dejado de hacerlo, aunque no con el suficiente énfasis y, sobre todo, sin haber logrado que los medios de comunicación quieran hacerse eco de ello (hablo con conocimiento de causa). Es evidente que cualquiera de los obispos firmantes del documento ha realizado gestiones y escritos en el terreno de pastoral social bien valiosos y meritorios: todo el que lo desee puede saber el horario y las palabras de cualquier obispo en una jornada... Es evidente que no entra dentro del objeto del documento hablar de la emigración... En todo caso, el plan de la Conferencia Episcopal (que no es lógicamente de cada una de las diócesis) está publicado y al alcance de todos.

DEUS CARITAS EST

- Las palabras que siguen fueron proclamadas por Ud. en el año 2004, y parecen apuntar al talante humano y pastoral de la encíclica *Deus caritas est*: "No quiera Dios que nuestra rigidez se convierta en intransigencia farisaica y nos haga incapaces de compartir el festín del amor más gratuito. No entraríamos en el ámbito en el que es posible respirar el Espíritu de Dios". ¿Existe algo mejor que ese *amor* que a algunos parece extravagante?

Sin duda, nada hay más valioso que ese amor. Dije estas palabras en la homilía de la toma de posesión como obispo de Sant Feliu de Llobregat, comentando la Parábola del Hijo Pródigo, contenida en el evangelio correspondiente a ese día. Era el momento en que todos esperan que el nuevo obispo "se defina": aproveché para presentar algunos rasgos que consideraba esenciales del ideal de "Iglesia y de evangelización" que el texto evangélico sugería. Sigo pensando que la rigidez que deviene intransigencia farisaica es un cáncer de la Iglesia que hallamos en todos los bandos o tendencias que se dan entre nosotros.

- Un cometido históricamente ineludible para la Iglesia europea es establecer algunas de las difíciles vías de aceptación mutua que necesitamos encontrar, para superar las ideas y las reflexiones de confrontación heredadas del pasado. Sinceramente, ¿existe algo mejor que la encíclica del Papa Benedicto XVI?

El mérito de la encíclica consiste en presentar lo esencial de la actitud y vivencia de los sujetos que han de dialogar. Sin esto esencial no podemos hacer nada en la tarea de superación de las confronta-

ciones. Quedaría todavía un margen de búsqueda y trabajo, nada despreciable, en el terreno de las ideas y de la plasmación concreta de la comunión.

- Nuestra cultura ha interpretado muy mal el eros, confundiéndolo e identificándolo con la libido, con el impulso biológico hacia la genitalidad, hacia el coito, un acto meramente físico. "El eros, en cambio, es la pasión amorosa, es la pasión de relación, es el deseo de felicidad, es el deseo de placer, es el deseo de unión y comunión con los otros" (Cosme Puerto). ¿Comparte esta perspectiva sobre la sexualidad?

Hemos de ser más rigurosos en la terminología o, al menos, definir cada palabra si salimos de la semántica utilizada por la mayoría de autores. Lo que se entiende generalmente por "eros" es ciertamente más que la pura libido (entendida ésta en sentido freudiano), pero se caracteriza por ser un amor centrado en el yo, aunque incluya relación, pasión y deseo de placer... Según autores, más que comunión personal en sentido estricto, tiende a la fusión y más que a la felicidad, al goce. Esto justifica dos datos fundamentales: que el Nuevo Testamento, como recuerda la encíclica, lo considerara insuficiente y tomara prestada del griego otra palabra "agápe", dándole un significado propio, para expresar el amor cristiano y, por otra parte, que la tradición teológica y espiritual adoptara la experiencia y el lenguaje de "eros" como parábola del amor más perfecto. En todo caso, soy decididamente partidario de reconocer otro tipo de amor, entre "eros" y "agápe", que los sexólogos no suelen distinguir, pero que los griegos denominarían "filia" y que respondería más propiamente a lo que Cosme Puerto ve en "eros".

VEMF

- Otro artículo suyo escrito también en su etapa de Obispo en Ibiza lleva por título "*El mercado del ocio*". Hay voces que están denunciando que en la visita del Papa a Valencia se encuentra absolutamente implicada la denominada "mercantilización de la religión". ¿Cuál es su opinión?

Ignoro absolutamente cualquier hecho que justifique la opinión de estas voces. Por lo demás me ratifico en lo que dije en aquel artículo, sobre todo entendido en el marco de una sociedad marcada profundamente por ese mercado.

- Algunos bolsillos irán llenándose con el VEMF. Al finalizar, ¿se podrá decir lo mismo de los índices de evangelización, humanización y felicidad?

Sinceramente desconozco qué bolsillos se llenarán y cuáles se vaciarán. Sería absolutamente rechazable que se organizara con la intención de hacer negocio, o de manera que se dé pie a ello. La única justificación que tiene un encuentro así es la de que llegue a ser un acontecimiento eclesial, una verdadera experiencia de Iglesia. Los encuentros y celebraciones comunitarias en la Iglesia no pueden medirse por la "utilidad" o el rendimiento cuantitativo propio de la eficacia acción empresarial o política: el encuentro y la celebración fraterna se justifica por sí mismo...

- La dignidad del catolicismo se manifiesta en lo que aporta de verdaderamente humano. ¿Qué es lo que está en juego en el VEMF?

Estoy de acuerdo con esta afirmación si entendemos por "verdaderamente humano" "lo verdaderamente evangélico",

pues la dignidad del catolicismo sólo estriba en su fidelidad a Jesucristo y su Evangelio. Como dice la Constitución "Gaudium et Spes", nosotros no entendemos otra plenitud humana más que Jesucristo. Por lo que sé, en la VEMF está en juego el estudio, el intercambio, el diálogo, la celebración festiva y litúrgica del mensaje evangélico sobre la familia en cuanto lugar de la transmisión y vivencia de la fe.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

ESCRITS DOMINICALS

Cartes de l'exili (X) (7-5-2006)

La pobresa humil com a font d'alegria serena és la gran troballa. El cristià amb voluntat sincera d'ésser autèntic, compromès en l'acció transformadora del món, fidel treballador en la lluita per realitzar la utopia del Regne, mai s'ho podia pensar. Per la mateixa raó que mai podia imaginar-se que pogués formar part del camí de la fe la desfeta de l'exili.

Els jueus creients sincers, fidels complidors del "deure", de la justícia "que s'ha de fer", de la Llei que determina clarament l'ideal del món i de la vida personal, també participaven d'aquesta manera de veure les coses. De sempre la fe ha estat una exigència i qui no compleix no té fe.

En efecte, el món, la societat i l'Església han de viure i projectar el futur responent a la llei del progrés. Tanmateix l'experiència de l'exili sembla dir-nos que, abans de planificar les nostres pastorals i accions transformadores, hem de deixar que Déu ens ensenyi quin és el vertader progrés. Perquè el poble que reneix de l'exili ha resultat denominar-se "Resta d'Israel" i els seus membres "pobres de Yahvé". I és justament aquest el lloc "on habita Déu amb la seva glòria i el seu poder, on els fidels es retroben en una nova i més profunda comunió".

Estimat germà, tornat a la teva terra:

Dono gràcies a Déu perquè et veig cada cop més a prop de la llum. Em sento ara més lliure i refiat per comunicar-te molts secrets de la vida, que de ben cert abans de l'exili, no només no hauries entès, sinó que m'hauries rebutjat totalment.

L'alegria que sents no ve exactament de la teva pobresa (les mancances sempre són mancances), sinó del Déu que ara és en tu, perquè al refiar-te d'ell li vares deixar lloc, potser el lloc central a la teva vida. La teva pobresa no és un buit, sinó la possibilitat de la seva riquesa en tu. ¿Entens ara què vol dir en boca de Déu aquelles paraules "aquí teniu el meu servent, que jo sostinc... he posat damunt d'ell el meu Esperit"?

Per la mateixa raó has trobat l'altre: és amb tu, fins i tot dintre teu, com a vertader germà, perquè li has deixat lloc, potser el lloc que ocupava en plena possessió el teu orgull. ¿Entens què vol dir el missatge encoratjador "us aplegaré de per tot arreu on esteu dispersats"?

Igualment tots plegats, on hi havia un munt de teories, estructures i plans complicats, haveu construït un nou espai per a Déu, un nou temple, on ell pot ser-hi i fornir la seva pròpia fecunditat. ¿Entens ara què significa aquella exclamació plena d'entusiasme "aleshores sereu el meu Poble i jo seré el vostre Déu"?

Si ho entens, podràs copsar en què consisteix "la nostra glòria".

L'Església que ressorgeix, com de la seva tomba, a la Pasqua ha de ser sem-

blant a la Resta d'Israel. El seu tret fonamental és la fidelitat i la seva imatge no pot ser altra que la transparència del Ressuscitat. Donar cos al Ressuscitat avui serà per tant el seu repte "impossible". Per això vivim només d'aquelles paraules: "Això anuncia el Senyor de l'univers: Si tot això sembla impossible als supervivents d'aquest poble, no ho és pas per a mi. Ho dic jo, el Senyor de l'univers" (Za 8,6).

Cartes de l'exili (XI) (14-5-2006)

Ja suposàvem a l'endemà de l'arribada que, en tornar, encara que ho semblés, no estava tot fet. Havíem assumit que calia "reconstruir la casa", refer la comunitat, guarir ferides i obrir-se al futur amb nou entusiasme. Però amb el que no comptàvem era amb la trista realitat de que el pecat segueix present tal com era abans, que els egoïsmes i les mentides hi són tan vius com sempre i que els resultats de fer una Església més perfecta no són tan evidents, si més no a curt termini. És tan intens el desig de pau, que ens agradaria tenir-la ja demà en plenitud.

En realitat el retorn del poble a la seva terra va aixecar una barreja de sentiments i realitats força contradictòries: goig i decepció, pau i lluita, descans i treball, encontre i baralles, il·lusió i recança... Alguns pastors es lliuraven a aixecar els ànims, però, com llegim a la tercera part d'Isaïes, molts altres semblaven "cecs, que no s'adonaven de res, gossos muts incapaços de bordar" (Is 56,10); el poble seguia deixant-se seduir pels ídols, junt al culte mancava allò de més necessari, el compliment de la voluntat de Déu i la justícia i l'amor efectiu amb el pròisme... (cf. Is 58,1-8).

Estimat:

Moltes gràcies per les teves "il·luminacions". Tot sembla que les batents de la finestra van obrint-se poc a poc, permetent que la llum envaeixi de mica en mica les tenebres de la nostra casa.

Ara però hem de fer front a nous reptes. ¿Com viure, sense perdre la pau, aquella tensió entre el desig de renovació i la crua realitat? Per una banda, maldem per un poble més fidel i ver-tader; per altra, comprovem cada dia que les coses no van sempre per aquí. ¿Perquè, després de la lliçó rebuda en l'exili, encara seguim essent dolents?; ¿hauem de renunciar a tota il·lusió?

Un cop més, agraïm a Déu no haver-nos deixat orfes de la seva paraula. Entre nosaltres s'ha aixecat una nova veu, neta i brillant, com de profeta, que ens diu la veritat i alhora ens obre camins. Ens parla de "reconstrucció" i de "recomençament", però com serà tot això no deixa de sorprendre'ns: vindrà quan Déu mateix ens canvi el cor i comencem a estimar, a ell glorificant-lo, i al germà servint-lo en justícia... Tot serà, ens diu, obra d'aquell Servent, sobre el qual és l'Esperit, al qual hem de creure i pel qual se'ns perdonen els pecats. Mai havíem sentit paraules tan engrescadores: "Llavors, diu, ens diran "Roures magnífics, glòria del Senyor que els ha plantat". Reconstruiran les ruïnes antigues, aixecaran edificis fins ara enderrocats..." (Is 61, 3-4)

Sincerament, em fa una mica de por somniar esdevenir un "Roure magnífic", un constructor del temple de Déu, perquè em conec. ¿Pot el Senyor fer-se servir de la meua pobra persona per

refer la seva Església? ¿pot comptar fins i tot amb els meus pecats, encara ben presents i "actius"?

Esperant les teves paraules.

L'Església nascuda de la Pasqua ha de donar cos al Crist Ressuscitat en cada moment de la història. ¿Quin és el cos més adient per aquell Esperit? ¿quin cor humà estimarà com ell, quines mans treballaran, quins ulls miraran, quins peus caminaran, com ho feia ell? Aquesta ha de ser l'Església renovellada de la Pasqua. Encara hem de pregar humilment: "Ens hem marcit com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent... Però malgrat tot, Senyor, tu ets el nostre pare. Nosaltres som l'argila i tu el terrisser" (Is 64,5-7). Demanem-li docilitat per a deixar-nos afaïçonar.

Cartes de l'exili (XII) (21-5-2006)

Hem estat alligonats de moltes maneres per aquesta experiència de l'exili i el retorn a la nostra terra: realisme, humilitat, pobresa, treball, retrobament del vertader Déu... Però potser la llum més clara oberta sobre les nostres vides a l'hora del retorn sigui la recuperació de l'amor. Els cops de la vida son fites en el camí de la nostra transformació personal. Quan aquest camí va fent-se amb l'orientació i la força del creixement i la maduració, llavors va creixent i madurant allò de més íntim i valuós que tenim i ens defineix com a persones, és a dir, la capacitat d'estimar i ser estimats.

En el moment de la tornada era tal la consciència de novetat en el poble que el profeta Ezequiel va anunciar unes noves normes, un nou temple, un nou culte, una nova ciutat, un nou país (caps. 40-48).

Però el més important era "el cor nou i l'esperit nou" que Déu posava dintre dels seus fidels, per tal de fer-los capaços d'habitar el país i complir els preceptes. Un esperit nou que no era sinó el mateix esperit de Déu (Ez 36,26-27). No cal dir que aquest esperit era l'amor mateix amb el qual Ell ens estima (1 Jn 3,23-24).

Estimat germà tornat a casa:

Et veig una mica esverat davant les coses tan grans que us promet Isaïes. Un cop més, no tinguis por. Deixa't fer, i faràs molt més del que pensis. Deixat prendre, perdonar i estimar, per aquell que pot i vol fer-ho: esdevindràs un "roure magnífic" en la construcció de l'Església.

Així com l'amic va destapant el regal mica en mica, mirant de desparar el desig i predisposar l'estimat a l'acollida, així veig que ens tracta Déu; i així mateix voldria tractar-te de part seva. De totes les clarors que has albirat, un cop retornat de l'exili, la més lluenta és haver crescut en l'amor.

No és que abans no estimessis, sinó que ara estimes més i millor. Recorda que això de l'amor és com una planta que arrela en la naturalesa de totes les persones, que va esdevenir llei, ideal i utòpica, i que ha acabat essent gràcia i do de Déu. I el que començà essent una llavor minsa, va creixent, sense sorolls ni cops d'efecte, fins a fer-se un gran arbre "on els ocells de Déu hi poden niar".

Pensa doncs que amb l'exili Déu ha conreat aquesta planta esporgant-la de tot allò que l'impedia créixer, per tal que donés més i millors fruits d'amor.

Aquest és el do més valuós que et fa Déu. ¿Entens ara perquè pots esdevenir

un "roure magnífic" en la construcció del temple de Déu, la seva Església?

Si entens això que t'he dit, ja no caldrà que et digui res més. Tu mateix descobriràs la darrera lliçó.

Ha estat un plaer haver-te acompanyat en aquesta aventura.

Déu sigui beneït.

L'Església nascuda de la Pasqua és aquell poble que ha fet una passa endavant en el camí del amor. Aleshores reproduceix la vivència intensa dels nuvis, que descobreixen agraïts, com a companys inseparables del seu amor, el goig i la bellesa. "Aclamo el Senyor ple de goig, que m'ha mudat amb un mantell de salvació, com el nuvi coronat amb la diadema, com la núvia adornada amb joiells. Com la terra fa créixer la brotada i el jardí fa germinar la llavor, el Senyor, Déu sobirà, farà germinar la salvació i el triomf davant totes les nacions" (Is 61,10-11).

Cartes de l'exili (XIII) (28-5-2006)

L'experiència de l'exili ha esdevingut per a nosaltres un veritable moment de gràcia. I és en aquesta tasca de reflexió i d'aprofundiment sobre el que ens ha passat on hem anat trobant llums insospitades. Per això diem que l'exili és revelació, ocasió de posar al descobert veritats abans amagades.

Les darreres reflexions ens han deixat una mica insatisfets. L'ambigüitat de la vida un cop retornats a la nostra terra, la necessitat d'acceptar les tensions i la lluita, el camí que encara se'ns obre per davant... ens està dient que aquesta tampoc és la nostra llar, que encara som exiliats, que no hem arribat al nos-

tre descans! La pregària de la «Salve», recordem-ho, ens qualifica de «desterrats fills d'Eva». La qual cosa vol dir, per un costat, que amb Eva vàrem ser desterrats del paradís feliç; però alhora també que com ella, som pelegrins d'una altra pàtria i d'una altra felicitat.

De fet, els missatges que els jueus sentien de part de Déu un cop tornats a Jerusalem permetien albirar una plenitud futura impossible per a les condicions del nostre món (si és que de debò podem dir d'aquest món és «el nostre»). Una Jerusalem «on no s'hi sentirà mai més cap plor ni cap crit de dolor... on no s'hi infantarà per veure morir els fills... on llops i anyells pastaran ben avinguts... on ningú no farà mal ni destrosses» era anunciada per Isaïes mentre convidava a «una joia eterna» (65,18-25). Però, quan i de quina manera seria?, qui podia pensar que seria una realitat a la nostra història?

Estimat germà:

Un cop més has deixat a les meves mans el descobriment d'un important missatge de vida. Fins el darrer moment t'has comportat com un vertader acompanyant i amic: allò que descobrim per nosaltres mateixos sembla més veritable, més valuós. Heus aquí el que segurament esperaves que jo descobrís: encara hi ha una altra Jerusalem, una altra casa, un altre món. Jerusalem, casa i món que sí podem qualificar «nostre de debò».

Aquest descobriment desperta dintre meu sensacions contradictòries: per una banda, estem condemnats a passar tota la vida insatisfets, anhelant una felicitat que sempre ens fuig; per altra, si no hi hagués aquesta altra vida de plenitud, com podríem viure el present sempre

imperfecte i amenaçat pel fracàs? Per una banda sento la temptació de pensar només en aquell futur feliç, passant pel present com si no hi fos, com si tant sols haguéssim de «suportar-lo»; per altra, entenc que assolirem aquella felicitat només treballant aquí i ara.

Voldria per això demanar a Déu equilibri i paciència. Voldria ser com tu, profeta de Déu amb la paraula i amb la vida, que mai t'atures, ni en lo dolent, perquè penses que vindrà un dia la bondat plena, ni en lo bo, perquè saps que sempre hi haurà un bé molt més gran. Voldria ser com tu, home lliure, només encadenat amb les cadenes alliberadores de l'amor a Déu i al germà.

Fins a trobar-nos en la casa de llum i de la pau, la nostra casa.

Calia que els deixebles miressin al cel en el moment de l'Ascensió de Jesús. Altrament haurien quedat cecs, sense cap punt de referència. Però també calia que els àngels els advertissin que era el moment de mirar la terra i treballar. Perquè aquí a la terra, no només farem camí feixuc, sinó que també hi trobarem la penyora del món que vindrà: entre d'altres, el do de l'Eucaristia.

Església lliure (4-6-2006)

L'Església que neix del Ressuscitat és una Església lliure, essencialment lliure. Perquè la resurrecció de Jesucrist és la porta oberta a un nou espai, un món nou, on ni existeixen ni tenen cap poder les forces que aquí, a la terra, ens poden sotmetre; com ara, la violència, el poder polític, la malaltia, el poder econòmic, els instints, els interessos egoïstes individuals

o de grup, les ideologies, els ídols de tota mena, la mort... I això que diem de l'home nou, de cadascú dels creients i batejats en Crist segons els missatges de sant Pau, també l'hem d'afirmar del poble que ells mateixos formen: és un poble nascut a la llibertat.

Cal dir-ho ben clar, ben alt, o millor cantar-ho, perquè anem trobant per tot arreu cristians amoïnats, que no fan més que plànyer-se, queixar-se o enyorar altres temps. I no hi ha pitjor servitud que la d'aquell que es creu esclau sense ser-ho.

La sensació compartida per molts a l'Església és la de patir un constant "assetjament", sobre tot als mitjans de comunicació i en determinats àmbits de la cultura i de la política dominant. Una mirada objectiva al que està passant no podria negar que això és alguna cosa més que pura sensació: també és realitat. Però la qüestió important consisteix en com ho vivim.

- En primer lloc, hem de saber interpretar la situació. Cal recordar que en certa manera aquestes són unes circumstàncies "normals" de l'Església del Jesucrist ressuscitat. Sempre una veu dissonant ha estat combatuda i ofegada pel poder; la veu i la conducta lliures sovint s'han avingut malament amb els qui dominen l'opinió, la moda o el mercat.
- Però això no vol dir que sempre hi ha d'haver conflicte: de vegades el poder, en nom d'una causa moralment indiferent, justa o bona, ha pogut "domesticar" la veu i la força de l'Església, sumant-la a la seva lluita... Fins el moment en que aquesta veu es desmarqui i acabi dient coses "políticament" incorrectes. Llavors els atacs són aferrissats.

- L'Església ha de mantenir la serenitat i la pau, fruits de la humilitat. No perquè sigui aquest "un compromís" o una virtut ascètica, sinó perquè gaudeix "d'una assegurança de llibertat". La qual cosa vol dir, per exemple, que a l'hora de parlar no hem d'estar mirant de reüll què dirà el poder o si guanyarem o perdrem vots, sinó només si el que diem està o no d'acord amb la veritat de l'Evangeli que va ressuscitar amb Jesucrist.

Sant Pau, tot i dur cadenes i haver patit anys de presó, és un dels prototipus de l'home lliure. Va escriure la Carta als Gàlates, que és la carta de la llibertat. Llegim: "Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures... Vosaltres, germans, heu estat cridats a la llibertat" (Ga 5,1.13); "La Jerusalem del cel (l'Església) és lliure i és la nostra mare" (Ga 4,26). A finals del segle IV escrivia el granadí Gregori d'Elvira: "Qui ha estat alliberat per Crist d'un cop per sempre, no es pot resignar a cap tirànica servitud" (Tract. XVIII).

Església i polítics (11-6-2006)

De sempre ha estat una temptació per a l'Església canviar el món des de l'acció política (com ho fou per a Jesús), però també és temptació per als polítics dominar l'Església. Per a l'Església la política té l'atractiu del que és molt concret i visible als propis ulls i als de la gent. Per al polític l'Església és una força social bastant aprofitable i, a més, el propi programa de partit pot presentar-se fàcilment al públic fins i tot amb trets messiànics...

Hem de tornar sempre al seny i al bon sentit: de Messies només n'hi ha un, i la

política és feina específica dels polítics. Aquí rau el principi bàsic de la "secularitat cristiana". Ja sabem que les coses són més complicades.

Les circumstàncies històriques que vivim, però, ens empenyen a posar el nostre gra de sorra en la tasca de la "recuperació de la dignitat dels polítics i del seu treball". Fa alguns anys vaig poder veure un debat a la televisió italiana, en el qual participaven, entre d'altres, un alt polític en el govern italià i el cardenal Paupard. El públic assistent havia fet fortes crítiques al polític perquè les seves promeses electorals no semblava haver-les complert. El polític va respondre que tothom sap que "la política és l'art del possible, no de l'ideal". Havent estat interpel·lat el cardenal al respecte, aquest va respondre: "m'agrada més entendre la política com l'art de fer possible l'ideal".

Crec que aquesta petita anècdota és molt il·luminadora del que està passant.

- Sembla que la valoració postmoderna d'un polític es fonamenta en la seva capacitat de donar benestar, pau i tranquil·litat al ciutadà i que, per tant, la seva primera qualitat ha de ser l'habilitat per a negociar i pactar. Sens dubte aquest és un valor polític. Tanmateix per sobre d'aquest valor hi ha d'haver la capacitat de projectar una societat més a prop dels valors i dels ideals vertaderament humans.
- Pot ser que aquests valors i aquests ideals no existeixin o s'hagin oblidat. Aleshores podem dir que no només la política, sinó també la mateixa societat pateix d'una malaltia mortal. La pèrdua dels ideals i la mort de les utopies duen amagat el verí del pragmatisme, l'individualisme, el mate-

rialisme, la competitivitat aferrissada i la victòria del més fort...

- Diuen que els líders polítics són (¿han de ser?) el mirall de la societat. Però el líder també "fa societat" i la construeix, tornant-hi la imatge del que ha de ser. ¿Perquè no reflectir allò de més valuós i bo que té el poble?

¿Pot haver-hi una dedicació o una professió més digna que servir a la societat, exercint en nom seu un poder, que li permeti assolir un creixement en el bé comú? I ¿no és el bé comú més autèntic la vida social on es comparteixin els valors vertaderament humans? El polític que, més enllà de fer o dir només el que la gent "li agrada", fa la política que respon en aquest valors, no només dignifica la política, sinó que també dignifica el poble al qual serveix.

Església en política (18-6-2006)

L'afirmació de la dignitat indiscutible de la política com a servei al bé comú de la societat des del poder podria justificar per a alguns la intervenció de l'Església en aquest camp. Però l'Església com a tal només pot estar present en el món específic de la política en el sentit de que cada cristià responsable de la seva fe du amb ell, en certa manera, l'Església: ella, com a misteri de vida o magnitud espiritual, és present en cadascú dels fidels, tots els quals estan cridats a la acció política (naturalment en diferents graus i nivells). El compromís i l'acció política no es pot defugir, doncs respon a l'exercici del sacerdoci propi del fidel cristià.

El filòsof Jean Guittou deia que el que havia aconseguit la democràcia era "haver elevat el plebeu a la categoria de senyor".

El principi democràtic de "una persona, un vot", reconegut per primer cop a la història de la humanitat fa poc més de segle i mig en la nostra blasmada societat occidental d'arrels judeocristianes, permet que tots siguem "senyors" del nostre destí social.

Però aquest principi ve urgit sobre tot per la nostra fe. En el baptisme cadascú dels batejats és fet "sacerdot, profeta i rei", de manera que, des del punt de vista de la fe cristiana, no caldria cap declaració externa d'un dret per afirmar que cadascú és "senyor", responsable, de la seva vida i de la del món. Una altra qüestió és si estem tots a l'alçada d'aquesta condició de "senyors", doncs en termes jurídics no només és una afirmació d'uns drets, sinó també l'exigència d'uns deures.

Arriba el moment d'anar a votar:

- Aquest acte no és en absolut indiferent a la fe personal. No hauríem de tenir por a dir que votar "es un acte religiós": res a la vida de cristians deixa de ser-ho, menys encara allò que significa la materialització de la responsabilitat personal en el destí del poble.
- Com a tal ho hem de fer "davant Jesucrist", com formant part del diàleg de vida que mantenim amb ell. És en el marc d'aquest diàleg on té el seu lloc el "judici de discerniment" sobre el que hem votar.
- Aquí rau la dificultat i el repte que se'ns presenta als cristians en l'exercici del dret / deure democràtic. El vot més segur i encertat per a un cristià és aquell que neix d'una ment, una voluntat, un cor transformat en Crist un cop haver recorregut el camí, normalment al llarg, d'identificació amb ell.

La qual cosa no vol dir que "tots els sants" votin el mateix o estiguin d'acord en matèria política. Però sí que el seu punt de partida i d'arribada, els criteris fonamentals, i sobre tot la llibertat i honradesa en l'obra i el gest polític seran els mateixos. Per als cristians moltes coses són opinables, sobre tot en matèria política, però al que mai renunciarem serà a la veritat sobre l'home, la vida, el món, la societat, que trobem en Jesucrist: d'aquesta veritat no ens en servim, sinó que ens en fem servidors.

Església i poder (25-6-2006)

La missió que ens ha deixat Jesús és impossible, no només per la seva magnitud, que ens depassa absolutament, sinó també perquè als nostres ulls apareix plena de contradiccions. Als ulls penetrants del gran teòleg H. de Lubac, però, no sembla plena de contradiccions, sinó de "paradoxes". La qual cosa no li treu gens de veritat o de vàlua, ans al contrari, esdevé un dels trets que demostren que "la missió és el misteri, o en forma part".

I és el cas que aquesta condició de "misteri paradoxal" ha estat precisament un dels motius més decisius que han dut a molts ateu o agnòstics a la fe. La filòsofa nascuda i educada en l'ateïsm marxista, Tatiana Goritchéva, es va convertir al cristianisme i posteriorment va publicar un llibre on reflecteix part de la seva experiència. Aquest llibre du el títol de "La força dels dèbils": la paradoxa, per tant, en el cor de la fe.

La força dels dèbils, la paraula dels qui no tenen veu, el poder dels "qui no compten"... no són més que reflexos de la gran paradoxa: la vida del qui mor a la

Creu. La trobem en les mateixes paraules de Jesús. Per un costat, ens diu "heu de ser llum que il·lumini i llevat transformador"; per altre ens recomana "no feu la vostra justícia davant els homes perquè us vegin... no prengueu res pel camí, ni pa, ni diners... el gra de blat ha de morir". Tothom sap que aquesta paradoxa és la font de molts malentesos entre els que no coneixen o no creuen l'Evangeli, i de no pocs conflictes interns a l'Església. ¿L'Església ha de ser poderosa per tal de canviar el món, o ha de triar el camí de la pobresa o l'anorreament? Caldria parlar-ne molt i llarg.

- És clar que l'Església ha de triar sempre i decididament el camí de Jesucrist. Les Benaurances, per tant, ha de ser el seu únic full de ruta.
- Les Benaurances, però, són tot el contrari d'un complex d'inferioritat o de timidesa. Inclouen una força i "un poder" que (parlant el llenguatge clàssic i paulí) desconeix el món: la riquesa transcendent del pobre d'esperit, la clarividència (saviesa) dels nets de cor, la ferma confiança del famolenc de justícia, la convicció del triomf de la misericòrdia per als qui la practiquen...
- Però aquesta força i poder no és poden sostenir sobre un optimisme buit (una il·lusió), sinó sobre el coneixement i la fe en Jesucrist resuscitat, en el qual ha triomfat la pobresa, la netedat de cor, la misericòrdia... En realitat la força i el poder de l'Església no és altra que la veritat de la Resurrecció.

L'Església pot tenir (ha de tenir) mitjans humans. Tanmateix aquests mitjans no es poden justificar sinó perquè es veuen

necessaris per anunciar, sostenir, aprofundir, desenvolupar i viure aquesta fe, únic fonament de la força dels dèbils. La il·luminació i la transformació del món en Crist, que han de provenir de l'Església, les han de fer directament els cristians, com a ciutadans i com a fidels que exerceixen el seu sacerdocí, i indirectament la mateixa Església com a institució al seu servei. Tot i així, sempre haurem d'escoltar les paraules que li va dir el Senyor a Sant Pau: "en la teva feblesa actua el meu poder" (2Co 12,9).

Variacions sobre el cos humà (I) (2-7-2006)

Per raons més que evidents (bé que ho saben els professionals del "marketing") a les vacances d'estiu el cos humà adquireix un protagonisme molt especial. Un protagonisme que s'afegeix a l'atenció, de vegades sense mesura, que ja de per si li presta la civilització del benestar.

No precisament per aquest fet, sinó des de sempre, per als cristians "saber viure el nostre ésser corporal" (la condició corporal de la nostra persona) és un repte d'extraordinària importància. Perquè, front al que pensaven filosofies i doctrines antigues, que ara precisament estan de moda (com la dels gnòstics del "Codi da Vinci"), els cristians creiem que el cos humà no és un element negatiu que ens ha vingut a sobre per un càstig o una desgràcia, sinó que és un vertader regal de Déu, modelat per les seves pròpies mans.

Per als cristians el cos humà, tot ell, està ple d'ànima. Sembla que no se li pot reconèixer una més gran dignitat. Però encara hem d'afegir alguna cosa.

Ho explicaré amb un pensament que em ve al cap sovint quan dono la comu-

nió. Segons mana la litúrgia, dic mostrant l'Eucaristia: "El Cos de Crist". I aleshores penso que per a Jesucrist el cos era tan valuós que va voler deixar entre nosaltres la seva presència corporal. Però a més m'adono que aquest Cos "diví" va a un altre cos precisament "humà", la qual cosa em fa pensar que de cap manera Jesucrist s'avergonyeix del nostre cos (com deia la Carta als Hebreus, 2,11: "no s'avergonyeix de considerar-nos germans"). I em fixo en la mà que s'obre per rebre el cos de Crist, descobrint-hi una certa revelació de la persona: de vegades és la mà d'un pagès, ampla i forta, amb la pell endurida, que revela moltes hores de treball feixuc; de vegades és la mà d'una persona gran, ja deformada pel reuma i l'artrosi, que revela hores de dolor; de vegades és la mà petita i suau d'un nen que encara podria parlar d'innocència... mans i cossos amb ànima, que per això mateix poden tocar i rebre el cos de Crist.

- No només som cos, però el nostre ésser és corporal. Això vol dir, entre altres coses, que tot el nostre cos és personal.
- Tot i que podem dissimular i fer teatre, el nostre cos ens serveix per revelar el que som per dins.
- Tot i que podem arribar a graus considerables d'insensibilitat i autocontrol, el nostre cos ens serveix per rebre estímuls de l'exterior.

Sembla que tot el nostre cos, amb tots els seus òrgans i el seu funcionament que podria llindar amb el misteri, està fet per a la comunicació. Pensava que Jesucrist amb el seu Cos es quedava amb mol de gust, no precisament en aquelles mans, sinó en el treball feixuc, en el dolor crònic i en la innocència infantil, que elles mani-

festaven. A la fi el cos humà no està fet per a la comunicació, sinó per a la comunió del cor.

Variacions sobre el cos humà (II) (9-7-2006)

Per als cristians el valor del cos humà rau en el fet de que està tot ell "ple d'ànima". Amb altres paraules: rau en el fet de que res del que és o fa el cos humà deixa de ser personal; no és "una cosa", sinó presència del "jo"; no ho fa ell, sinó el jo, la persona lliure.

Voldríem aplicar aquest principi fonamental en primer lloc a la valoració del tracte sexual. Per tant pretenem dir un parell de paraules essencials sobre el que significa per a nosaltres que el tracte físic sexual "està ple d'ànima".

Ens cal fer avui, des de la fe, una defensa aferrissada de la sexualitat. En el marc d'una entrevista televisiva el periodista em demanava sobre les crítiques que havia rebut la postura dels bisbes davant qüestions sobre la família, el matrimoni i la sexualitat. Vaig voler dir que el vertader problema no era pas una qüestió o altra de casuística moral, sinó la diferent concepció de cos humà i de sexualitat, fins i tot de persona humana, que hi havia entre els bisbes i els qui els criticaven... Llavors ell em va preguntar: "pel que diu, pensa vostè que avui s'ha banalitzat la sexualitat?". Li vaig respondre, content perquè ens havíem entès, que "en efecte, sens dubte; i que en fer-ho, s'havia banalitzat la mateixa persona humana".

- La pràctica de la sexualitat humana, com la dels animals i com altres funcions fisiològiques humanes, va acompanyada de plaer. Aquest

és una reacció mecànica bona, que acompanya, ajudant-la, la funció de conservar la vida i l'espècie.

- Però una cosa és el plaer i altra el goig del encontre personal; i una cosa és fabricar éssers de la mateixa espècie i altra engendrar persones humanes que anomenem "fills".
- Perquè la sexualitat humana no només és la capacitat per a una funció fisiològica o una manera de passar-ho bé, sinó un potencial per a la comunicació i la comunió personal, de la qual pot néixer, com a fruit, un nou ésser personal.

Ara podem imaginar què significaria que el tracte sexual i la funció fisiològica de concebre i infantar noves criatures, a més de estar ple d'ànima, estigués ple d'amor. Que el llenguatge sexual fos llenguatge d'amor i que tenir un fill fos la conseqüència natural d'aquest amor, sempre fecund. Imaginem-nos que a més aquest amor fos el mateix amor que és Déu: la sexualitat humana esdevindria lloc i ocasió de la seva presència. No ens hauria d'estranyar, doncs Sant Pau, fent una crida a la castedat diu: "El cos no és per a la immoralitat, sinó per al Senyor, i el Senyor per al cos... ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist?... ¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que habita en vosaltres?... Glorifiqueu a Déu en el vostre cos" (1 Co 6,12-20).

Variacions sobre el cos humà (III) (16-7-2006)

Com dèiem, la pràctica de la sexualitat, lluny de ser una mera funció fisiològica, un joc lleuger i intranscendent o un mitjà per

passar-ho bé, constitueix en els humans ocasió d'encontre i comunió personal en l'amor. Pot esdevenir, per això, lloc de l'amor de Déu.

Però de fet, així com ens trobem amb una greu degradació de la persona humana en el món del treball, de l'economia o de la convivència, així també hi ha entre nosaltres pràctiques sexuals, tractament del sexe i maneres d'entendre'l, que degraden la persona humana fins al límit de reduir-la a pur objecte.

Fa un temps, impressionat per un article de la famosa sexòloga Shere Hite, intitulat "¿Se ha vuelto Occidente una sociedad pornográfica?", vaig escriure que aquesta defensora de l'alliberament sexual, oracle de tants "mestres", havia fet una confessió esgarrifosa. En efecte, a propòsit del caràcter eròtic - masoquista de les fotos on apareixien presoners de la guerra torturats a Iraq, deia ella que aquesta imatge podia ser representativa d'una mentalitat avui dominant a occident després de quatre dècades d'alliberament sexual...

No hem de simplificar les qüestions, però el fet és que entre els nostres adolescents, que no han patit cap repressió en aquest sentit, hi ha més obsessió pel sexe que mai. I la pornografia o en general l'ús comercial del sexe sembla ser un negoci que té futur.

- Qui vulgui només jugar o passar-ho bé en la seva vida sexual ho tindrà avui molt fàcil. Pensi però que tard o d'hora sentirà els crits de protesta dels seus propis i més íntims sentiments, que no es conformaran a ser oblidats sistemàticament.
- Qui vulgui guanyar-se els altres, la seva consideració o el seu afecte, només explotant el propi físic,

la seva capacitat de seducció, tant sols obtindrà d'ells el seu físic. És la tragèdia de l'adolescent, que ha de compensar la pròpia i natural inseguretats, cercant la mirada i despertant el desig dels altres.

- Qui vulgui, però, estimar i fer-se estimar de debò, en el tracte sexual, haurà de fer abans un camí d'aprenentatge.

Perquè si estimar no és fàcil, tot i que sembli el contrari, estimar integrant-hi el tracte sexual, com ara els esposos en el marc del matrimoni, no ho és menys. Perquè la sexualitat és una força que ha de donar suport a l'amor i, quan ho aconseguix, afegeix a la relació una gran riquesa; però quan no ho aconseguix, cerca el seu còmplice en l'egoïsmes més despòtic. Tant se val si aquest egoïsmes es vesteix de formes dictatorials, de violència, de formes degradants o de xantatge afectiu...

El vertader alliberament sexual és aquell que s'insereix en el camí cap a l'amor. El sexe, de per sí, és espontani; l'amor però demana treball i procés de maduració.

Variacions sobre el cos humà (IV) (23-7-2006)

No hem de tenir por de parlar del cos humà i, en concret, de la sexualitat. La veritat és que se'n parla molt, però de manera ambigua, equívoca, superficial. Per això convé fer diccionari de tant en tant.

Ja hem dit què vol dir, segons el nostre criteri, "alliberament sexual". Considerat només com exoneració de tota responsabilitat o trencament de tot condicionant, pot dur a un dels més greus esclavatges. Entenem l'alliberament sexual en relació amb altre concepte ben important: l'educació sexual.

"L'educació sexual" és al camí que fa la persona humana tractant d'integrar tota la seva capacitat sexual en l'amor. En aquest sentit, l'educació sexual és una de les tasques més urgents i transcendents de la maduració humana. S'entén doncs que no podem considerar "educació sexual" el que generalment es presenta com a tal (p. ex. en determinats programes escolars): la mera informació sobre la anatomia i la fisiologia del cos humà i, menys encara, la simple instrucció al voltant de les maneres més eficaces de treure'n el màxim de plaer.

Quan l'amor en el qual es pretén integrar la sexualitat és talment l'amor de Déu, és a dir, l'amor amb el qual Déu ens estima, l'educació sexual coincideix amb allò que anomenem "castedat". La castedat és la virtut que ens capacita per viure la sexualitat estimant com Déu ens estima.

Això suposa renunciar a alguna acció o conducta que ens demana la sexualitat. Per a alguns, tota renúncia és repressió. Però "repressió sexual" es una mena de negació o d'ofegament dels impulsos sexuals mitjançant una força psicològica pròpia o aliena. Generalment obeeix a un concepte molt negatiu de la sexualitat.

Molt diferent és el que des de la psicologia s'anomena "sublimació de l'impuls sexual". La sublimació és l'acció interna per la qual un mateix renuncia conscientment i lliurement a una determinada expressió de la sexualitat, no perquè sigui dolenta, sinó per un valor superior, que ho és realment i és viscut com a tal. Benet XVI parla de "purificació" (de l'"eros"). Nosaltres preferim parlar de "transformació en amor".

- El llenguatge que es fa servir per parlar de la sexualitat molt sovint és

absolutament barroer. Amb això no es fa més que rebaixar la sexualitat i la persona mateixa.

- Una de les paraules més adients per designar la sexualitat és la de "do de Déu". Perquè és impuls i expressió, determinació personal i tendència a l'altre.
- És en aquest sentit com el llenguatge sexual assoleix la més elevada dignitat, fins a servir per expressar la relació mística amb Déu, segons la interpretació tradicional jueva i cristiana del Càntic dels Càntics.

Hem de fer del nostre cos motiu d'oració. Hem de donar gràcies a Déu perquè ens ha donat la capacitat d'estimar com a home o dona. Alhora hem de demanar-li sinceritat i fortalesa per arribar a ser nosaltres els qui, des de la nostra lliure voluntat, integrem la potència sexual al servei de l'amor.

Variacions sobre el cos humà (V) (30-7-2006)

Dèiem que hem de fer oració amb motiu del nostre cos. Un cop hem pogut donar gràcies per la sexualitat, com a do i com a font de compromís, ens sentim atrets per dos tipus de cossos, més aviat, per dues persones, els cossos de les quals mereixen una molt acurada oració: un tetraplègic i una model al servei de la moda.

Els triem com representació de dos pols extrems.

Hem fet un elogi del cos humà des de conviccions de fe cristiana. Però el cos humà, de vegades, és d'allò ben distint de l'esperit. Una malaltia greu pot fer que un esperit ben noble i digne habiti en un cos deformat i fins i tot inútil (com també

un esperit mesquí pot habitar en un cos perfecte). Per això, potser no hi ha altra experiència més eloqüent de la dignitat de la persona, més enllà del seu cos, que el contacte amb un malalt de paràlisi crònica. L'experiència pastoral ens ha permès de trobar la grandesa d'esperits que amb prou feines podien manifestar-se en la mirada o en un lleu somriure.

Em pregunto sovint, per això, on hi ha més bellesa, si en el somriure d'un nen víctima d'una paràlisi cerebral o en el somriure d'una bella model, de cos perfecte, que posa per fer-se una foto publicitària. El cas és que només aquest ocupa les primeres pàgines de les revistes.

Pregària d'un paralític:

"Senyor, has permès que aquest cos sigui més un repte constant al meu esperit, que no pas un motiu de glòria.

Em va costar molta lluita interior aquell primer pas, engegant el camí del teu voler: acceptar que aquest cos és realment meu i que jo sóc també aquest cos.

Tot i això, encara és molt més feixuc acceptar el dia a dia, el demà i el passat demà i l'altre. Perquè ésser generós i humil un cop, sembla estar al nostre abast. Però ser-ho sempre sembla restar reservat als herois de la santedat... I és clar que no ho sóc.

Fes que aprengui a deixar-me estimar, sense que el meu orgull es rebel·li: voldria ser autosuficient. Hi ha gent amb bona voluntat que m'ajuda, i voldria agrair fins i tot els seus excessos i el seu paternalisme, que em fan més inútil del que sóc. Sé que m'ajuden a mi, no el meu cos, tot i no oferir-los un rostre del més atractiu.

Però també sé que puc i dec estimar els altres. Crec que encara els puc estimar més, perquè aquest sofriment meu m'ha

despertat la compassió pel qui pateix... Hi ha molts malalts de paràlisi al cor, que estan pitjor que jo. Només per ells voldria no perdre l'alegria.

¿Voldràs concedir-me que pugui bellugar l'esperit, l'agilitat i la mobilitat del cor, que és el que tu em demanes i els germans necessiten de mi?.

Gràcies pel do de la vida. Gairebé penso que aquest cos meu pot ser també motiu de glòria".

La vida ens ha demostrat que l'esperit és sotmès a una dura prova quan defalleix el cos. Aquesta prova pot fer-li caure en allò de més negatiu i fosc. Però també se'n pot sortir, assolint un grau insospitat de finesa i perfecció. Aleshores haurà triomfat la vida humana, i Jesucrist que és el seu Senyor.

Variacions sobre el cos humà (VI) (6-8-2006)

Si, per a valorar cristianament el cos d'una model al servei de la moda, mantenim els mateixos criteris que hem fet servir mirant el cos del tetraplègic, potser haurem de capgirar la manera de pensar dominant a la nostra opulenta societat.

El conreu de la imatge física i de la bellesa corporal ha esdevingut entre nosaltres una veritable obsessió. I pel camí d'aquesta obsessió ens trobem amb malalties, com ara la anorèxia i la bulímia, que, sense entrar en la responsabilitat personal de les que la pateixen (poden ser també víctimes), ens haurien d'avergonyir a tots plegats. En efecte, es tracta de malalties socials, pròpies de la nostra societat malalta d'opulència i de superficialitat, d'excés d'imatge i de falsejament sistemàtic. Una malaltia social és semblant a una

epidèmia: s'encomana i, al cap i a la fi, no només fa malbé el conjunt de la societat, sinó que també produeix persones malaltes. El mateix diagnòstic mereixen altres símptomes, com ara l'excés del recurs a la cirurgia estètica a costa de despeses absolutament desmesurades (i moralment injustes) o l'obsessió fins al ridícul per dissimular l'envelliment natural del cos. Al tercer o quart món no hi ha aquestes malalties.

Caldria parlar també d'altres causes que contribueixen en aquesta patologia al voltant del cos humà. Pensem en la competitivitat aferrissada de la nostra vida social i personal. Però, al nostre parer, tot apunta a una causa pregona: el buidament de la persona. És urgent recuperar allò que constitueix la persona i la seva pròpia vàlua. Quan comparàvem un tetraplègic amb una model, no es tractava de dir allò de "el tetraplègic pot tenir altres valors, com ara la intel·ligència...", sinó d'afirmar la supremacia absoluta de l'ésser persona, de l'esperit, tant de l'un com de l'altra. Perquè es l'esperit el qui dignifica el cos, no el cos l'esperit.

Pregària d'una model:

"Saps, Senyor, que avui sóc el que sóc gràcies a l'ajut rebut i al meu esforç. Però també saps que als moments de sinceritat, especialment davant teu, reconec que sóc qui sóc pel do rebut: mai podria ser l'artífex del meu cos. Avui t'agraeixo la teva font de vida i la teva mà provident, que mitjançant una cadena immensa, ha arribat fins a mi. Et beneixo i dono gràcies per aquest cos que m'has donat.

Aquest treball meu em permet gaudir de moltes coses, però també em fa patir de debò. Sé que quan faig la passarel·la o poso davant el fotògraf no sóc jo, sinó

una imatge. ¿Qui sabrà dels meus plors?; ¿a qui l'interessarà el que penso i sento?; ¿qui m'estimarà si el meu cos defalleix?

Fes que no oblidis mai que els elogis i l'admiració van més al personatge que no pas a la meua persona. Però no voldria renunciar al meu cos com a meu. No voldria fer d'ell un mer instrument de treball. ¿Com romandre sincera i com conrear la bellesa del meu esperit?

Senyor Jesús, no permetis que caigui en el terbolí dels interessos comercials o en qualsevol altre esclavatge. Tu que vares assumir un cos humà i no t'avergonyires d'ésser exposat a la burla de tots, ple de nafres i sang, concedeix-me la senzillesa d'esperit, el rostre més digne i bell de l'ésser humà."

La tasca de recuperar l'esperit, que inclou alhora recuperar el cos, ens pertoca a tots: tant als que venen imatge, com als que la consumeixen, tant als que exploten com als que imiten. Està en joc, no només la societat i la mateixa civilització, sinó també la mateixa persona humana.

Variacions sobre el cos humà (VII) (13-8-2006)

Parlàvem de malalties que comencen en el cap i acaben sent veritables malalties del cos, com ara l'anorèxia. Aquí hem de parlar de malalties del cos que interpel·len l'esperit. Fins aquest punt som éssers unitaris.

Uns dels moments en els quals hom pren consciència més viva d'ésser corporals és quan esdevé la malaltia física o l'envelliment. Un i altre moment posen a prova l'esperit, perquè llavors sembla que el cos s'imposi com a senyor exigint obediència inapel·lable. El cos segueix les seves pròpies lleis i l'esperit no pot fugir-ne.

D'acord amb els principis i la lògica que anem aplicant per parlar del cos humà, hem de dir que no hi ha cossos malalts, sinó persones malaltes. La malaltia "és meua", no del meu cos. Per això resulta tant important que, alhora que integrem el cos, l'acceptem i el valorem com cal, també integrem tot el que és propi seu, tant la seva força i la seva bellesa, com les seves defallences i limitacions.

En aquest sentit, per al creient, la malaltia és un moment molt significatiu dins de l'itinerari de la fe, un moment d'una importància proporcional a la seva gravetat. Un dia li preguntaren a Jesús davant un cec: "Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec, ell o els seus pares? Respongué: no ha estat per cap pecat, sinó perquè es manifesti en ell les obres de Déu" (Jn 9,2-3).

- D'algunes malalties en som responsables. Un esperit inconscient, incontinent, que no vol tenir cura de la seva salut, pot ser la causa de les pròpies malalties físiques. Esperits inhumans són encara més greument responsables de malalties dels altres, com ara per la contaminació. Però, en contra del que pensaven els contemporanis de Jesús, llevat d'aquests casos, no hi ha cap relació de causa-efecte entre malaltia i pecat.
- El que hem de saber és que una malaltia del cos esdevé interpel·lació al nostre esperit. Concretament a la seva autosuficiència, al seu orgull, a la seva vanitat, al seu mal geni.
- I per aquesta via el nostre cos i la "seua" malaltia esdevenen un element cabdal de la nostra història de salvació. Són així lloc i ocasió "de manifestar-se les obres de Déu".

Una obra important de Déu és el mateix esforç del món de la medicina, la tècnica, el treball de les persones i les institucions, els ajuts d'amics i familiars, els professionals... I una obra encara més important de Déu és el treball que fa l'Esperit dintre el cor del malalt, provocant que, des de la seva llibertat, assumeixi el repte que la seva condició corporal li posa al davant: esdevenir veritablement un esperit encarnat, disposat a créixer en humilitat, en abandó, en coneixement de Déu, en compassió, en amor madur. Beneïm, doncs, Déu que en donar-nos un cos, alhora ens ha regalat la capacitat de fer-ne ocasió de la seva glòria. "Glorifiqueu Déu en el vostre cos", diu Sant Pau (1 Co 6,20).

Variacions sobre el cos humà (VIII) (20-8-2006)

El segon moment de forta presència del cos a la nostra vida és quan arriba l'envel·liment. En principi és un fenomen del cos que, com la malaltia, s'imposa inexorablement a l'esperit.

L'envel·liment no és una malaltia, sinó un procés natural. Però avui som víctimes, entre d'altres, del mite de la joventut. No tant la realitat (que no interessa gaire), quan l'aparença jove, obre portes, desperta admiració i enveja, facilita fins i tot trobar un lloc de treball... I com que mica en mica els anys van passant i deixant la seva petjada, s'han d'inventar i aplicar mil tècniques per tal de dissimular la realitat d'un cos afeblit i malmès. No cal dir que en aquesta pretensió sovint es traspasa el llinard del ridícul.

El psicòleg i antropòleg italià A. Cencini, afirma que molts desequilibris psicològics tenen el seu origen en l'error de fer recol-

zar la pròpia identitat (la consciència de sí mateix, l'equilibri i l'estabilitat emocional) en el cos i la seva aparença. Gairebé sempre coincideix aquesta cura excessiva per dissimular la decadència del cos, amb una real i greu vellura de l'esperit.

Voldríem reivindicar la dignitat d'un rostre vell, que traspua saviesa, serenor i pau. La d'un cos vell que va mostrant amb senzillesa l'honor d'una vida treballada; la d'una persona gran que, lluny d'averkonyir-se del bastó, fa esforços per caminar mica en mica, sense perdre l'alegria i el bon humor, deixant que els joves al seu costat corrin esbojarrats. Aquest és un dels triomfs de l'esperit.

Sant Pau parlava de la degradació del cos humà como si hi haguessin en nosaltres dos homes: un exterior i altre interior. Ell sentia que tots dos seguien un procés invers: mentre l'home exterior anava defallint, l'home interior anava guanyant vida (2 Co 5,1).

- Arribada la indefectible defallença del cos, tot el bagatge de recursos o, també totes les deficiències, de l'esperit es desperten i passen a l'acció. És una de les proves més profundes de la vida, on es manifesta "què hi ha veritablement dins el cor de cadascú".
- La primera crida que s'ha de sentir en aquest moment és a l'acceptació realista del fet. Per alguns esdevindrà crida a la resignació, per a altres, crida al creixement en la llum de la veritat.
- I la veritat és que pot haver-hi dintre, potser amagada sota l'aparença del cos, una altra vida que va renovellant-se dia a dia, cada cop més intensa i més ferma, com una font d'on brolla vida eterna (Jn 4,14).

Hom pot pensar legítimament que viure és un llarg aprenentatge per envellir... i, ¿perquè no dir-ho?, per morir. R. Guardini deia, parlant de la gent gran, que "poseen una dignidad que procede, no de los logros de su actividad, sino de su ser mismo. En su propia naturaleza se hace presente algo que apenas se puede caracterizar de otra manera que mediante el concepto de lo eterno" («Las etapas de la vida», p. 101).

Variacions sobre el cos humà (IX) (27-8-2006)

Hem insinuat que la serenor, la pau i fins i tot l'alegria d'una persona gran amb el cos malmès o molt limitada físicament, és un triomf de l'esperit.

Sense deixar de mirar el cos humà, s'hi poden trobar altres triomfs de l'esperit encara més visibles. Em refereixo a aquelles imatges on es fa ben palès el domini de l'esperit i, en conseqüència, on el cos aconsegueix una de les seves finalitats per les quals ha estat creat. Considerem, en aquest sentit, per exemple, el cos d'un treballador manual, el d'una ballarina de ballet i la representació del cos humà en una obra d'art del Renaixement.

És admirable de debò com la força i l'habilitat del cos humà es posen al servei de l'esperit per transformar la matèria fent-ne un producte útil, una obra més perfecta. Diguem que la força i l'habilitat són de l'obrer o de l'artesà, però res podria haver fet sense el seu cos. El cos que obeeix l'esperit transformador de la matèria ha arribat a tal identificació amb la persona que ben bé és ella mateixa. Forneix a l'ésser personal la possibilitat de contacte i manipulació de la matèria i per extensió del tot el cosmos.

El cos humà assoleix també un cim de sentit i perfecció quan es posa al servei de la creació artística. El cos d'una ballarina de ballet, com també el d'un artista de mimo, tot ell és expressivitat, comunicació d'un esperit (el del artista) a un altre (el de l'espectador). Són casos sublims de transparència al servei de la comunicació de sentiments i missatges.

Si, a més d'expressivitat i de comunicació de sentiments hi ha creació de bellesa, la contemplació de la qual atrau i encisa, tindríem un cim d'elevació del cos humà transparentant l'esperit. És el cas dels cossos humans reproduïts tan profusament i tan bellament pels artistes del Renaixement: vertaders cossos humans, però tots ells amarats d'esperit, cridant i interpellant la sensibilitat estètica d'una mirada feta per a la bellesa.

- L'obra transformadora, l'expressivitat, la bellesa artística són efecte del meravellós consorci del cos amb l'esperit humà. Cadascú necessita l'altre.
- Però la intel·ligència, l'habilitat, la comunicació, la creativitat, rau en l'esperit. El cos es posa al seu servei i, en servir-lo, assoleix tota la seva vàlua, es fa ell mateix força transformadora, comunicació i bellesa.
- Que això només esdevé després de llargues hores d'esforç i aprenentatge no és cap secret. Poden dir un obrer, una ballarina, un artista quantes hores, dies i anys, els ha costat posar els seus cossos al servei dels seus esperits...

A Sant Ireneu, lluitador contra l'espiritualisme desencarnat dels gnòstics, li agradava representar Déu creador "plasmant" i "modelant" els cossos de l'home

i de la dona: quan Déu se'ls mirava, com diu la Bíblia, veia que "eren bons i bells". Un Déu treballador i artista que, en fer el cos humà, hi col·locava força transformadora, comunicació de grans missatges i bellesa per ésser contemplada. Només calia que l'esperit els prengués amb les seves mans.

CRÒNICA DIOCESANA

MAIG

1 de maig. Visita del senyor bisbe a la representació de La Passió d'Olesa de Montserrat.

3 de maig. El senyor bisbe presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Garraf i Anoia a Vilanova i la Geltrú.

Reunió de la Delegació de Pastoral sacramental i Litúrgia a la seu del Bisbat.

4 de maig. El senyor bisbe rep la visita al Bisbat del senyor Alcalde de Viladecans

El senyor bisbe visita el poble de Corbera de Llobregat acompanyat de l'alcaldessa i alguns regidors i regidores.

5 de maig. Reunió del Consell Episcopal a Vilanova i la Geltrú

El senyor bisbe confereix els ministeris d'acolitat a dos candidates al diaconat permanent a Sant Vicenç dels Horts.

6 de maig. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació.

7 de maig. El senyor bisbe presideix la celebració de l'Eucaristia d'acció de Gràcies a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Viladecans en motiu dels 75 anys de la presència de les germanes de la Sagrada Família d'Urgell a Viladecans.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Vicenç de Sant Vicenç dels Horts on confereix el sagrament de la Confirmació.

8 de maig. El senyor bisbe imparteix un recés a capellans del Bisbat d'Urgell al Santuari del Sant Crist de Balaguer.

Trobada de preveres i diaques de la Vicaria del Penedès, Garraf i Anoia a Vilafranca.

9 de maig. Trobada de preveres i diaques de la Vicaria del Llobregat a Begues.

10 de maig. Vida Creixent. XX Trobada Interdiocesana a Montserrat. L'eucaristia va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach.

11 de maig. Reunió del Col·legi de Consultors a la Sala Tarrés del Bisbat.

Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat, en la qual s'hi van aplegar més de mil persones procedents de tot Catalunya.

12 de maig. El senyor bisbe concelebra en l'Eucaristia dels XXII Congrés del FIANC al Palau de Congressos de Barcelona. Celebració presidida pel Cardenal Martino.

Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí on confereix el sagrament de la Confirmació.

13 de maig. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la Casa d'espiritualitat dels Pares de la Sagrada Família, de Begues, en la trobada internacional del Grup "La Verdadera vida en Dios".

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria de Cubelles on confereix el sagrament de la Confirmació.

14 de maig. Trobada Pasqual dels Arxiprestats de la Vicaria del Penedès, Garraf i Anoia. El senyor bisbe presideix la trobada i la celebració de l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Jaume de Moja.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Sadurní de Sant Sadurní d'Anoia on confereix el sagrament de la Confirmació.

15 de maig. Reunió de la Delegació de Família i Vida a la seu del Bisbat.

15-24 de maig. Exercicis espirituals per a religioses. Dirigits pel P. Enrique Martínez, a la casa d'espiritualitat Mare Ràfols (Molí d'en Rovira. Vilafranca).

16 de maig. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona a la seu de l'Arquebisbat de Barcelona.

17 de maig. Ministeris del lectorat al Seminari de Barcelona. Celebració presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, Bisbe de Terrassa.

19 de maig. Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

Trobada de pregària de la delegació de joves a la capella de les Carmelites de Sant Josep d'El Prat de Llobregat.

«Les desigualtats en el món d'avui. Què hi podem fer?», a càrrec d'Arcadi Oliveras, president de Justícia i Pau. Divendres, a la sala Mossèn Vinyeta de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

20 de maig. El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Mateu de Vallirana on confereix el sagrament de la Confirmació.

21 de maig. El senyor bisbe visita la Colònia Güell i presideix l'Eucaristia dominical a la Cripta i Parròquia del Sagrat Cor.

Primera Jornada diocesana dels Malalts (Pasqua dels malalts). Celebració de l'Eucaristia a la Catedral, presidida pel senyor bisbe i concelebrada, entre altres, pel delegat de la Pastoral de la Salut el P. Francisco Alvarez (MI).

24 de maig. Reunió del secretariat del Consell presbiteral amb el senyor bisbe.

El senyor bisbe presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat a Sant Boi de Llobregat.

26 de maig. Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

Solemnitat de la Dedicació de la Catedral de Sant Feliu de Llobregat. Celebració de l'Eucaristia presidida pel senyor bisbe a la Catedral.

27 de maig. Visita del senyor bisbe a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del

Penedès on confereix el sagrament de la Confirmació.

28 de maig. Visita del senyor bisbe a l'església de Santa Maria del Pla del Vent de Sant Joan Despí.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sanat Maria de Monistrol d'Anoia.

31 de maig. Celebració de l'Eucaristia d'acció de gràcies en motiu dels 125è aniversari de la Fundació de les Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús a l'església dels Serveis de Salut Mental de Martorell.

Reunió de la comissió de la seu del Nou Bisbat a la Sala Tarrés del Bisbat.

Benet XVI rep el Pare Abat de Montserrat. El Papa Benet XVI va rebre el Pare Abat de Montserrat, Josep M. Soler. Durant la conversa, el P. Josep M. Soler li va lliurar al Sant Pare una medalla commemorativa del 125 aniversari de la proclamació del Patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya, realitzada en exclusiva per l'orfebre Capdevila. En la trobada van conversar sobre diferents temes relacionats amb la vida del monestir català. El P. Abat de Montserrat i el Sant Pare van parlar de l'Escolania de Montserrat, que el propi Benet XVI coneix, de l'Any Jubilar, i de la vida del Monestir i del Santuari.

MES DE JUNY

1 de juny. Reunió de professors de religió amb el senyor bisbe a la Sala Mn. Vinyeta de Vilafranca del Penedès.

1-10 de juny. Exercicis espirituals per a reli-

gioses. Els va predicar el P. Jaime Álvarez, a la casa d'espiritualitat Mare Ràfols (Molí d'en Rovira. Vilafranca).

2 de juny. Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

El senyor bisbe visita el col·legi i la comunitat del germans de la Sagrada Família de Belley de Gavà i presideix la celebració de l'Eucaristia on confereix el sagrament de la Confirmació.

3 de juny. El senyor bisbe participa de la trobada de la Festa de l'Esperit a l'església de Sant Joan Baptista de Sitges i presideix l'Eucaristia. En aquesta celebració el senyor bisbe fa públic el nomenament de Mn. Agustí Panyella Baró com a Delegat de Pastoral de joventut.

4 de juny. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia d'Acció de gràcies en motius del 125è aniversari del Col·legi Sant Elies i de la presència de la comunitat de les Carmelites de la Caritat de Vedruna.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei on confereix el sagrament de la Confirmació.

El senyor bisbe presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral on confereix el sagrament de la Confirmació a adults de diferents poblacions del bisbat.

5 de juny. El senyor bisbe presideix l'Aplec de la Salut a Sant Feliu de Llobregat.

6 de juny. Entrevista del senyor bisbe amb Mn. Pere Milà i Vidal, Delegat de Pastoral Vocacional.

Entrevista del senyor bisbe amb el P. Josep Enric Parellada Bentz-Mohamed (OSB), Delegat de pastoral de santuaris, peregrinacions i turisme.

7 de juny. Entrevista del senyor bisbe amb Mn. Manel Roig Cisterer, Delegat de Missions.

Reunió de la Delegació de Pastoral sacramental i litúrgia al Bisbat.

Reunió de la Comissió d'obres del Nou Bisbat a la Sala Tarrés del Bisbat.

8 de juny. Entrevista del senyor bisbe amb el P. Josep Roca Mas (SF), Delegat de la Vida Consagrada.

Entrevista del senyor bisbe amb Mn. Xavier Aymerich Miñarro, Delegat de Pastoral sacramental i Litúrgia.

Entrevista del senyor bisbe amb el grup mares i pares de preveres i diaques de la Província eclesiàstica de Barcelona.

Entrevista del senyor bisbe amb el P. Francisco Alvarez (MI), Delegat de Pastoral de la Salut.

El senyor bisbe participa de la darrera reunió de curs del Consell Pastoral de la Basílica-Parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

9 de juny. Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

El senyor bisbe presideix la pregària d'Acció de gràcies dels 50 anys de la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat

i inaugura l'exposició feta en motiu d'aquesta efemèride.

10 de juny. Reunió del Consell Pastoral Diocesà a la sala parroquial de la Parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Eulàlia de Les Roquetes (Sant Pere de Ribes) on fa l'entrada com a nou rector Mn. Fermín Martín que substitueix a Mn. Rafael Maroto.

El senyor bisbe presideix la Vetlla de l'Espiga de Vilanova i la Geltrú en la celebració del centenari de l'entitat. Va ser una vetlla de les tres diòcesis de la província eclesiàstica.

11 de juny. El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Antoni Abat de Corbera de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació.

El senyor bisbe visita la Parròquia de Santa Maria de La Palma de Cervelló on confereix el sagrament de la Confirmació.

12 de juny. Trobada conjunta de final de curs de preveres i diaques a Vilafranca.

13 de juny. Entrevista del senyor bisbe amb Mn. Lluís A. Armengol, Delegat d'Ecu-menisme.

Reunió de professors de religió amb el senyor bisbe a la Sala d'actes del Col·legi de l'Institut de les Filles del Bon Salvador de Caen de Sant Feliu de Llobregat.

14 de juny. Entrevista del senyor bisbe amb Mn. Josep Torrente, Delegat de Mitjans de Comunicació.

Entrevista del senyor bisbe amb Mn. Agustí Panyella, Delegat de Pastoral de joventut.

Reunió de la comissió del Nou Bisbat a la Sala Tarrés del Bisbat.

15 de juny. Reunió del Consell Presbiteral a la Biblioteca de la Comunitat de l'Institut de les Filles del Bon Salvador de Caen de Sant Feliu de Llobregat.

El senyor bisbe participa de la trobada de catequistes de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat i presideix l'Eucaristia de la trobada.

16 de juny. Ràdio Sant Feliu entrevista al senyor bisbe en motiu del segons aniversari de la creació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la Residència Falguera de Sant Feliu de Llobregat en motiu del seu cinquè aniversari.

Reunió de la Delegació de Família i Vida a la Sala Tarrés del Bisbat.

17 de juny. Reunió de la Delegació de Catequesi a la Sala Tarrés del Bisbat.

El senyor bisbe presideix la reunió dels Delegats de Família i Vida de la Tarrac-nense al Seminari de Barcelona.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera on confereix el sagrament de la Confirmació.

18 de juny. Celebració a la Catedral del *Corpus Christi*: processó i benedicció en la Plaça de la Vila.

19-21 de juny. Reunió del ple del SIC. El Secretariat interdiocesà de Catequesi va celebrar el seu ple al Centre d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues. El treball central va versar sobre els infants no batejats que s'acosten a les catequesis de les nostres parròquies. Hi va ajudar a la reflexió Mn. Enric Termes, delegat de catequesi de l'arxidiòcesi de Barcelona.

20 de juny. Reunió del Col·legi de Consultors a la Sala Tarrés del Bisbat.

21-22 de juny. Assemblea Plenària extraordinària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Representació del Bisbat en l'Acta institucional de l'inici de la celebració dels 125è aniversari de la fundació de les Hospitalàries del Sagrat cor.

21-29 de juny. Viatge a Terra Santa dels seminaristes dels darrers cursos de teologia, presidits pel bisbe Joan Enric Vives i acompanyats de Mn. Ramon Sàrrias. A més de les visites dels diferents llocs significatius del país de Jesús, van tenir ocasió de conèixer la realitat de l'església local en una trobada amb el patriarca de Jerusalem i amb un grup de famílies cristianes de Betlem.

23 de juny. El senyor bisbe concelebra en la celebració de l'entada del nou bisbe de Segorb-Catellò a la Catedral de Castelló.

24 de juny. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de

Bonesvalls. Presideix la celebració de l'Eucaristia d'acció de gràcies en motiu del 50 anys de sacerdoci de Mn. Francesc Crespo. El senyor bisbe visita el Tinell (Hospital) d'Olesa de Bonesvalls.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat on inaugura els nous locals parroquials.

25 de juny. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Pere de Sant Pere de Riudebitlles on confereix el sagrament de la Confirmació.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria Immaculada de Vilanova i la Geltrú on presideix l'Eucaristia en l'entrada del nou rector, Mn. Rafael Maroto que substitueix a Mn. Narcís Puig que es jubila.

26 de juny. Visita de la Comissió del Nou Bisbat al Bisbat d'Orihuela-Alacant que construeixen la seu del Bisbat.

26-30 de juny. Cinquenes Jornades Interdiocesanes de Catequesi, a Barcelona. El lema d'aquesta edició va ser «Renovació parroquial per a una nova proposta catequètica», fent referència al document dels bisbes de Catalunya: Al servei de l'anunci de la fe.

27 de juny. El senyor bisbe presideix la reunió conjunta de final de curs d'arxiprestos al Santuari de la Mare de Déu de Bruguers.

28 de juny. El senyor bisbe presideix el Seminari de Professors i investigadors cristians a Valladolid.

29 de juny. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Pere de Sant Pere de Ribes en la seva Festa Major. I Acció de gràcies pels 50 anys de sacerdocí de Mn. Jesús Mañé.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Pere de Sant Boi (Ciutat Cooperativa) en la seva festa patronal. Reunió amb el Consell Pastoral.

29-30 de juny. Jornades del SIMCOS. Van celebrar-se a la Casa d'Espiritualitat Santa Helena. Sobre el tema «Les nostres publicacions, cap on van? Cap on han d'anar?» Van comptar amb l'assistència dels delegats de les diòcesis amb seu a Catalunya i l'aportació de diversos experts com ara la periodista Míriam Díez, el capellà Jean Bianchi, i les senyores Lourdes Reyes i Rosa Seguí.

30 de juny. Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

Entrevista del senyor bisbe amb el senyor Josep Maria Guardiola i Dolors Ripollés, Delegats de Família i Vida.

El senyor bisbe visita la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels on confereix el sagrament de la Confirmació.

30 de juny a 2 de juliol. Tallers d'Oració i Vida (P. I. Larrañaga). Monestir de Sant Benet-Montserrat, celebració per a joves: "Amor Font de Vida".

JULIOL

1 de juliol. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts.

1-2 de juliol. Jornades de reflexió per a joves a Montserrat, sota el lema "Viure la fe en comunitat, un lloc de trobament, de compromís i de festa".

1-9 de juliol. V trobada mundial de les famílies a València. Des de la diòcesi de Sant Feliu vam participar al Congrés Teològic Pastoral, a la Trobada Festiva i Testimonial i a l'Eucaristia de cloenda. En el congrés, vàrem conèixer l'acció pastoral familiar que es desenvolupa a diferents indrets d'arreu del món, i, accions a favor de la família. En els actes del cap de setmana que presidia el Sant Pare vàrem d'escoltar la seva paraula i constatar la diversitat que hi ha a l'Església arreu del món. El Sant Pare, ens deia dissabte: "Tan de bo els fills contemplin més els moments d'harmonia i afecte dels pares, que no pas els de discòrdia o distanciament, doncs l'amor dels esposos ofereix als fills una gran seguretat i els mostra la bellesa de l'amor fidel i per sempre." El diumenge, ens deia: "Amb el do de la vida es rep tot un patrimoni d'experiència. (...) els pares tenen el dret i el deure inalienable de transmetre-ho als fills: educar-los en el descobriment de la seva identitat, iniciar-los a la vida social, en l'exercici responsable de la seva llibertat moral i de la seva capacitat d'estimar mitjançant l'experiència de ser estimats i, sobre tot, en la trobada amb Déu."

2 de juliol. Celebració de l'Eucaristia a la Catedral presidida pel senyor bisbe on fa l'enviament de les famílies del bisbat que participaran en el Vè Rencontre Mundial de les Famílies a València els dies 8 i 9 de juliol.

3 de juliol. Signatura de conveni entre La Caixa del Penedès i el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

3-5 de juliol. Trobada a Tortosa dels Rectors i formadors dels Seminaris de Catalunya, presidits pel bisbe d'Urgell i President de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, Mons. Joan E. Vives. La trobada va fer una revisió dels diversos aspectes del curs, i va reflexionar sobre el Curs que els seminaristes realitzen en ordre a la preparació al ministeri, i al discerniment per a rebre els Sagrats ordes del diaconat i del presbiterat. En aquesta trobada es va rebre la informació de l'erecció del Seminari de Terrassa amb seu a Valldoreix, i del nomenament del seu rector, Mn. Salvador Cristau, així com del nomenament del nou rector del Seminari de Lleida, Mn. Manel Mercadé.

4-7 de juliol. Participació del senyor bisbe en el Congrés del Vè Encontre Mundial de les Famílies a València.

6 de juliol. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia de cloenda de la setmana de la Família que organitza el Pares de la Sagrada Família. Casa generalícia a Barcelona.

10-14 de juliol. Setmana Catequètica de la Província Eclesiàstica de Barcelona a Sant Cugat de Vallès.

10-16 de juliol. Unió de Religiosos de Catalunya. Exercicis a Montserrat, dirigits per un monjo del monestir.

14 de juliol. El senyor bisbe concelebra en l'Eucaristia de cloenda de la Setmana Catequètica.

15 de juliol. Reunió de la Delegació de Catequesi a la Sala Tarrés del Bisbat.

16 de juliol. Visita del senyor bisbe a l'església de Ca n'Agilera de Piera en la seva Festa Major.

Vista del senyor bisbe al Monestir de Carmelitas de Vilafranca del Penedès en la Festa de la Mare de Déu del Carme.

17-18 de juliol. Reunió de bisbes de la Tarraconense a Núria

17-20 de juliol. I Curs de Papirologia Grega, a Montserrat. El conseller d'Educació i Universitats, Joan Manuel del Pozo, i el P. Abat de Montserrat, van inaugurar el curs, el primer que se celebra d'aquestes característiques, i en el qual hi participen llicenciats en llengües clàssiques de l'Estat espanyol.

19 de juliol. Entrevista del senyor bisbe amb el nou Director d'Afers religiosos de la Generalitat, el senyor Jordi López Camps.

20 de juliol. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Margarida i el Monjos en la seva Festa Major.

21 de juliol. Reunió de Bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona a la seu de l'Arquebisbat de Barcelona.

22 de juliol. El senyor bisbe presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral on confereix el sagrament de l'orde a Mn. Antoni Fernández. És el primer ordenat en la història de la diòcesi.

25 de juliol. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Pere de Els Hostalets de Pierola en la seva Festa Major.

El senyor bisbe visita la Residència de Sant Bonifaci de Piera.

26 de juliol. Reunió de la Comissió del Nou Bisbat a la Sala Tarrés del Bisbat.

28 de juliol. Reunió del Consell Episcopal a la Sala Tarrés del Bisbat.

29 de juliol - 5 d'agost. El senyor bisbe imparteix una tanda d'exercicis espirituals als Germans de Sant Joan de Déu a Sant Antoni de Vilamajor.

AGOST

10 d'agost. El senyor bisbe presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral en la Festivitat de Sant Llorenç, titular de la Catedral en la Festa Major de la Ciutat de Sant Feliu de Llobregat.

14-20 d'agost. Unió de Religiosos de Catalunya. Exercicis a Montserrat. Director: P. Jordi Castanyer, OSB.

15 d'agost. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria de Martorell en la seva Festa Major.

16 d'agost. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia d'acció de gràcies en el Santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona en motiu de la clausura del centenari de la mort de la Madre Petra. En la mateixa celebració varies religioses de Sant Josep de Muntanya fan professió perpetua.

16-20 d'agost. Cinc dies en un monestir. El silenci, la pregària, la comunitat. L'experiència de 5 dies en un monestir és una proposta que està dirigida a joves i parelles, fins els 45 anys. Les comunitats de Santa M^a i Sant Benet a Montserrat organitzen aquest taller que va sorgir fa ja 6 anys i cada estiu es repeteix amb força d'èxit. Està dirigit a tot aquell que pugui sentir inquietud per parar un temps, reflexionar i, al mateix temps, compartir amb altres i descobrir la riquesa de la vida en comunitat.

25-30 d'agost. Exercicis-convivències per a joves. Organitzats per les Delegacions Diocesanes de Pastoral de Joventut i Pastoral Vocacional de la Província Eclesiàstica de Barcelona. A Gisclareny. El lema d'enguany va ser "Hem sentit una Paraula que és AMOR". A càrrec de Mn. Joan Obach, Mn. Josep M. Turull i Mn. Xavier Farrés.

28 d'agost. Onomàstica del senyor bisbe.

28 d'agost a 2 de setembre. XVI Curset per a organistes d'església, a Montserrat. Organitzat per la Conferència Episcopal Tarraconense, per mitjà de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, i el Monestir de Montserrat

30 d'agost. Visita del senyor bisbe a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès. Celebració de l'Ofici de Festa Major en honor a Sant Fèlix.

EXHORTACIONS PASTORALS

que pateixen, i que s'iniciïn negociacions raonables i responsables per posar fi a situacions objectives d'injustícia en aquella Terra Santa. Preguem el Senyor.

Que el Senyor, amb la intercessió de la Mare de Déu, ens concedeixi el do de la Pau. Rebeu una cordial salutació, acompanyada de la meva benedicció.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Carta a la Diòcesis convidant a pregar per la pau a Terra Santa

Sant Feliu de Llobregat
21-7-2006

Benvolguts preveres, diaques, comunitats religioses i fidels de Sant Feliu de Llobregat:

Davant el greu conflicte a Orient Mitjà i recollint la iniciativa del Papa Benet XVI de proclamar per al proper diumenge, 23 de juliol, **una jornada especial d'oració i de penitència**, invitant els pastors i fidels de totes les esglésies particulars, així com a tots els creients del món, a implorar de Déu el do preciós de la pau.

Us convido a acollir aquesta proposta i us demano que a la pregària dels fidels del diumenge que ve dia 23, i en altres oracions al llarg de la setmana, s'afegeixi una petició semblant a aquesta per la Pau a Orient Mitjà, segons el que el Sant Pare proposa:

Preguem perquè la Pau arribi aviat a Terra Santa i a tot l'Orient Mitjà, al Líban, a Palestina i a Israel:

Perquè cessin els combats, s'instaurin immediatament passadissos humanitaris per poder aportar ajudes a les poblacions

DELEGACIONS RELIGIOSOS

vostre treball i carisma, rebeu la meua
cordial salutació,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Carta del Sr. Bisbe al Superior Provincial dels Missioners Claretians

Sant Feliu de Llobregat
23-5-2006

Benvolgut P. Màxim Muñoz,

He rebut la vostra carta on m'informeu de la decisió presa, el passat 8 de maig de 2006 pel Govern provincial dels Claretians de Catalunya, de suprimir la casa que la vostra Província té al carrer Pau Casals s/n de Sant Boi de Llobregat del nostre Bisbat.

Per la present, compartint la vostra valoració i, alhora, agraint a Déu la col·laboració i el testimoniatge de la vostra Congregació en la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i d'acord al que prescriu el cànon 616.2 del Codi de Dret Canònic, rebeu la meua conformitat a la vostra petició.

Tal com havíem parlat i expresseu en la vostra carta, confiem que l'atenció a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Sant Boi de Llobregat, continuï estan a càrrec de la vostra Congregació, servida des d'alguna comunitat de Barcelona.

Tot agraint la vostra disponibilitat i demanant la benedicció de Déu sobre el

VIDA CONSAGRADA

REALITAT DE LA VIDA CONSAGRADA

I. Monestirs

a) *Masculins*: 1. Montserrat.

b) *Femenins*: 5. Dominiques d'Esplugues, Carmelites de Vilafranca, Clarisses de Lavern, Benetes de Montserrat, Clarisses de la Divina Providència de Vilanova.

II. Instituts de vida apostòlica: Pastoral sanitària i assistencial, pastoral educativa i altres apostolats

a) *Masculins clericals*: Franciscans de Vilanova, Salesians de Sant Vicenç dels Horts i de Sant Boi, Sant Pere ad Vincula de Sant Feliu de Llobregat, Servents dels Malalts (Camils) de Sant Pere de Ribes; Claretians de Sant Boi i Fills de la Sagrada Família de Vilafranca, Molins de Rei i Begues.

b) *Masculins laicals*: Germans de Sant Joan de Déu (3); Germans Maristes del Prat, Germans Gabrielistes de Viladecans i Germans de la Sagrada Família de Belley de Gavà i Begues.

c) *Femenins*: Carmelites de la Caritat-Vedruna (3); Companyia de Filles de Santa Teresa de Jesús (3); Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül (4); Filles de Sant Josep (1); Serventes de Sant Josep (1); Filles del Cor de Maria (1); Filles de Santa

Maria de Leuca (1); Carmelites de Sant Josep (1 i el noviciat); Germanes de la Caritat de Santa Anna (3); Germanes dels ancians desamparats (1); Josefines de la Caritat (1); Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús (4); Missioneres de la Immaculada Concepció (3); Agustines Missioneres (1); Caputxines Mare del Diví Pastor (3); Carmelites Missioneres (2); Dominiques de l'Ensenyança de la Immaculada Concepció (1); Filipenses Missioneres de l'Ensenyament (1); Escolàpies (1); Filles de Maria Auxiliadora (1); Germanes de la Doctrina Cristiana (1); Dominiques de l'Anunciata (1); Sagrada Família d'Urgell (1); Filles del Bon Pastor de Caen (1); Institut de Ntra. Sra. de la Mercè de Barcelona (3); Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret (1); Franciscanes Missioneres de Maria (1); Dominiques de la Presentació (1).

III. Total de persones consagrades

1. Comunitats monàstiques

<i>Masculines</i> :	- Monjos	73
	- Monjos preveres	41
	- Monjos diaques	5
<i>Femenines</i> :	- Monges	64

2. Comunitats de pastoral sanitària i assistencial

<i>Masculines</i> :	- Germans preveres	5
	- Germans laics	25
<i>Femenines</i> :	- Germanes	238

3. Comunitats de pastoral educativa

<i>Masculines</i> :	- <i>Religiosos preveres</i>	30
	- Germans preveres	1

- Germans laics	23
Femenines: - <i>Religioses</i>	160

4. Total Comunitats

<i>Monestirs masculins</i>	1
<i>Monestirs femenins</i>	5
<i>Pastoral sanitària i assistencial</i>	27
<i>Pastoral educativa</i>	38
<i>Total comunitats</i>	71

5. Total persones consagrades

Monjos i religiosos	200
<i>Monges i religioses</i>	451
<i>Religiosos preveres</i>	77
<i>Religiosos diaques</i>	4

6. Total Ordes i congregacions:

- <i>Masculines</i>	10
- <i>Femenines</i>	35

Crònica de la Delegació Diocesana per a la Vida Consagrada.

Professió solemne

23 d'abril. La Gna. Àgata Jané Sainz, del monestir de Sant Benet de Montserrat, va fer la professió solemne. Presidí la celebració el P. Cassià Just, abat emèrit del Monestir de Montserrat, i va concelebrar amb ell el Delegat per a la Vida Consagrada. La mare Abadessa, Montserrat Viñas, va acompanyar-la en un moment tan decisiu i va acollir-la al monestir.

Comissió arxidiocesana de Monestirs

3 de maig. Lavern. Al Monestir de Santa Isabel, reunió de la Comissió arxidioc-

sana de Monestirs, amb participació del Delegat. Punts més importants que es van tractar:

- Organització de la Jornada "Pro orantibus", en la festa de la Sma. Trinitat (11 de juny). La presidenta, Gna. Elisa Aymerich, adreçarà una carta a totes les parròquies, centres de culte i comunitats religioses presentant els objectius de la jornada, junt amb el cartell oficial.
- Elaboració de la pàgina web dels Monestirs. Es demanarà l'autorització als Srs. Bisbes i s'estudiarà el domini (possiblement *contemplatives.org*), sol·licitant material informatiu i fotografies a tots els monestirs per a la confecció d'aquesta web.
- No es portarà a terme el previst curset de formació per a monges contemplatives joves per manca d'inscripcions.
- S'estudià el contingut i es distribuïren els escriptors col·laboradors del proper número de la revista dels monestirs "Enllaç".

Trobada de Vicaris i Delegats per a la Vida Consagrada de Catalunya

18-19 de maig. Casa de Pau, Arbúcies. El Delegat del Bisbat de Girona, el P. Jaume Avellí, S.J., va preparar la trobada anyal que va servir per a estrènyer els lligams de comunió entre tots els Vicaris i Delegats per a la VC de Catalunya i suggerir línies comunes d'actuació. La trobada va donar peu a una major coneixença de les realitats dels nostres bisbats i de les iniciatives que es duen a terme. Entre d'altres temes, es va tractar:

- Com exercim la nostra responsabilitat de "delegats diocesans"? Es va

fer una reflexió aprofundida sobre un tema de gran interès, procurant traçar un perfil de la nostra funció dins l'Església particular. A més de les responsabilitats canòniques respecte als monestirs femenins, la nostra tasca abasta un àmbit pastoral més ampli que suposa animació, seguiment, formació i desenvolupament del sentit de pertinença de tota la Vida Consagrada a l'Església particular, segons les orientacions dels darrers documents pontificis.

- Es proporcionarà informació sobre la forma d'enfocar els diversos bisbats la qüestió econòmica per a un bon funcionament de la Delegació per a la Vida Consagrada.
- Les nostres reunions. Quin balanç en fem? Es van senyalar línies operatives per a fer-les més eficaces com és ara: temes, dinàmica, acta, com connectar amb el Bisbe Delegat de la Província Tarraconense, delimitació de funcions amb la URC, horari, lloc, etc.
- Es comentà l'enquesta feta arribar als nostres bisbats sobre l'edat i procedència de les monges contemplatives.
- Es donà informació sobre la darrera reunió del SIRBIR.
- Es reiterà la necessitat d'implicar totes les persones i estaments de les diverses diòcesis en la celebració de la Jornada "Pro orantibus", en la festa de la Sma. Trinitat.

Inauguració d'un polisportiu al Col·legi de la Immaculada de Gavà

22 de juny. Col·legi de les Gnes. Agustines Missioneres. Va inaugurar-se el polispor-

tiu, amb assistència de les autoritats locals i de les del Departament d'Educació. Va fer-ne la benedicció el rector de la Parròquia de Sant Pere, Mn. Jaume Bogunyà i hi va assistir el Delegat.

50è aniversari de professió religiosa

25 de juny. Va celebrar-se el 50è aniversari de vida consagrada de la Gna. Pietat Hurtado, de la comunitat de l'Institut de Filles del Bon Salvador de Caen, de Sant Feliu de Llobregat. Que el Senyor la concedeixi la joia de servir-lo en aquesta etapa de plenitud.

24 de juliol. Les Germanes Dominiques de l'Anunciata van celebrar el XII Capítol General. En aquesta data va resultar elegida Priora General la Gna. Natividad Martínez junt amb el consell general corresponent. El capítol va treballar en l'aprofundiment en l'espiritualitat i la missió de l'institut mantenint la fidelitat als orígens de la fundació ara que celebra el 150è aniversari (15.8.1856). Per altra part, també un altre esdeveniment joïós per a l'institut va ser la clausura a Madrid del procés diocesà per a l'aprovació d'un miracle en vistes a la canonització del fundador, el beat Francesc Coll.

25 de juliol. Es reuneix la M. General de les Germanes de la Doctrina Cristiana Ana Mª Santamaría amb el seu Consell i prenen l'acord de deixar la comunitat de Molins de Rei. Han pres aquesta decisió dolorosa, que afecta també al col·legi de Sant Vicenç dels Horts, per manca de vocacions a Espanya i l'edat de les Germanes. La fundadora d'aquesta congregació, la Gna. Micaela Grau, era filla de Molins de Rei.

30 de juliol. Va concloure el XXII Capítol General de la Congregació de les Ger-

manes Concepcionistes. Els Objectius d'aquest Capítol van ser:

- Aprofundir la vida missionera per obrir-la a un major impuls i creativitat.
- Discernir, des de la interculturalitat i pluralitat de la Congregació, camins de resposta missionera que permetin avançar amb una identitat renovada.
- Elecció de la Superiora General, que ha estat l'argentina M. Isabel Remírez junt amb el Consell.

Totes les participants es van comprometre a seguir aquest camí amb el desig de ser signes de VIDA i ESPERANÇA per al nostre món.

1-8 d'agost. Va celebrar-se a Cumbayá (Quito) el XXII Capítol General de l'Institut de Religioses de Ntra. Sra. de la Mercè de Barcelona. Les tasques del Capítol van ser: avaluació del sexenni, programació per al nou sexenni i elaboració de les noves Constitucions. Va resultar elegida superiora general Maria Luisa Carrión Basarán, amb el seu consell.

16 de setembre. Al Monestir de Montserrat van fer la professió temporal els monjos Andreu M. Martínez, Efrem de Montellà i Gabriel Soler. Va fer la incorporació al noviciat Aleix Puiggalí. Amb aquestes incorporacions la comunitat benedictina assoleix els 85 monjos.

DELEGACIONS PASTORAL DE LA SALUT

Carta de convocatòria de la II Trobada de Capellans i Agents de Pastoral de la Salut i Serveis Religiosos

Benvolguts, benvolgudes:

En la I Trobada de Capellans i Agents de Pastoral del 26 de gener d'enguany vam prendre la decisió de reunir-nos novament el dia 1er de juny. Us convoco doncs per aquesta reunió, amb aquest programa i ordre del dia:

- **Dia:** 1er de juny de 2006. De 10 a 13 h.
- **Lloc:** Edifici Docent Sant Joan de Déu - Carrer Santa Rosa (al costat de l'Hospital) - Esplugues de Llobregat.
- **Mitjans per accedir-hi:**
  - Opció a: Metro Línia 3 a Zona Universitària - Després, Justmetro o Esplubus.
  - Opció b: Autobús 63 i 78.
  - Opció c: Ronda de Dalt, sortida núm. 11.

1. Salutació i pregària inicial.

2. Avaluació:

- **Presentació de part del delegat de les activitats realitzades.**
- Revisió dels objectius del curs.
- Avaluació de la Campanya del Malalt a la diòcesi, als nostres Centres...

3. Formació:

- Formació dels futurs agents de pastoral de la salut...

- Pla de formació, dins l'àmbit de la diòcesi, dels voluntaris i agents de PS a les parròquies.

4. Associacionisme:

- Què fem i què podem fer, des dels nostres SARC, per a la promoció de l'associacionisme i, concretament, de PROSAC.

5. Torn obert de paraula.

Espero que pugueu participar-hi tots i totes. La reunió té més aviat un caràcter "familiar": És la trobada de persones que comparteixen una mateixa feina/missió. Convé pensar junts, ajuntar inquietuds, idees i bons "propòsits". **Compto amb vosaltres.** Gràcies.

Aprofito l'avinentesa per saludar-vos ben cordialment,

P. Francisco Álvarez,
comhrsc@hotmail.com

Guió per a l'Eucaristia, el diumenge 6è de Pasqua (primera Pasqua del Malalt a la Diòcesis de Sant Feliu de Llobregat)

Monició d'entrada

Germanes i germans, benvinguts a aquesta església catedral, per a participar en l'Eucaristia, presidida pel nostre bisbe Mons. Agustí, el dia en que celebrem a la nostra diòcesi la I Pasqua del Malalt.

Reunits en Eucaristia donem gràcies al Senyor per totes les persones que treballen i donen testimoni del seu amor en el món de la salut i de la malaltia. Li agraïm també el do de la vida, que neix de la seva bondat i que sovint es troba amenaçat.

Avui recordarem especialment totes aquelles persones que estan vivint el pes de la malaltia, de la dependència, de la soledat. Celebrar la Pasqua del malalt significa endinsar-nos en el misteri de la vida que brolla de la Resurrecció, viure amb rostre de ressuscitats, trobar motius per a l'esperança que mai no defrauda.

Cant d'entrada

Aleluia, aleluia, ple de vida Crist ens ha salvat;

Ell ens porta l'esperança. Alegrem-nos tots. Aleluia.

Cant d'aspersió

L'Esperit del Senyor vindrà a vosaltres.

No tingueu por d'obrir de bat a bat el vostre cor al Senyor (bis).

Litúrgia de la Paraula

Aquest diumenge la Paraula posa davant dels nostres ulls i del nostre cor els signes distintius de la identitat de Déu: Ell és amor, Ell vol la salvació de tots els homes i dones. És Jesús qui ens ho revela; en Jesús trobem encarnats aquests senyals de l'amor de Déu Pare. Per això, ésser deixebles de Crist significa encarnar en la nostra vida l'amor de Déu, que vol dir: estimar-nos els uns als altres, no fer accipió de persones, ser sensibles a les necessitats dels més febles i indefensos, fins a donar la vida per ells.

Pregàries

El Pare, en el seu amor infinit, acull la nostra vida i ens mostra el camí per tal de

ser testimonis del seu Evangeli en el món. Ens adreçem a Ell confiadament i li presentem les nostres pregàries.

- Pare, us preguem per l'Església, perquè doni sempre testimoni de la resurrecció de Crist tot portant l'Evangeli de la vida a tots els homes i dones del nostre món. Preguem al Senyor: *Us ho demanem, Senyor.*
- Pare, us presentem tots el governants del món, perquè es deixin guiar per l'amor que has posat en el seu cor, no facin mai accepció de persones i cerquin sempre el bé de tots, especialment del més pobres. Preguem al Senyor: *Us ho demanem, Senyor.*
- Pare, us presentem totes les persones que es dediquen a l'atenció dels malalts, perquè siguin sempre expressió de la teva bondat i tendresa. Preguem al Senyor: *Us ho demanem, Senyor.*
- Us preguem especialment, Pare, per tots els malalts, per tots els qui, en l'experiència de la fragilitat humana, estan vivint l'estació dolorosa de la vida, perquè també ells i elles experimentin el teu amor. Preguem al Senyor: *Us ho demanem, Senyor.*
- Us preguem, Pare, per la nostra Església diocesana perquè sigui sempre una comunitat acollidora, llar de salut i de salvació, cada cop més compromesa en l'evangelització del món dels malalts. Preguem al Senyor: *Us ho demanem, Senyor.*
- Us presentem, finalment, Pare totes les persones que van dedicar la seva vida al servei dels malalts, perquè, des del goig de la plenitud de la vida, siguin per a nosaltres un estímul per a la nostra generositat. Preguem al Senyor: *Us ho demanem, Senyor.*

Déu i Pare nostre, pare de tots i amic de la vida, escolta les nostres pregàries i disposa sempre el nostre cor a rebre i escampar les senyals del teu amor. Per Jesucrist Senyor nostre. Amen.

Cant per l'ofertori

Quien tiende la mano, quien siempre da calor
y quien no pide nada, sabe de amor.
Quien cada mañana saluda alegre el sol,
quien es fuerte, quien vive, sabe de amor.
Quien siempre espera del otro lo mejor,
y quien nunca se cansa, sabe de amor.
Quien tiene en su vida sólo una obsesión,
quien no cierra las puertas, sabe de amor.
Quien tiene escondida su fuerza en la cruz,
es que ha recibido de Dios la luz.
Quien fuerte proclama que Dios es Salvador,
es que ha comprendido que Dios es amor.

Parenostre

*Padre nuestro, en ti creemos.
Padre nuestro, te ofrecemos nuestras
manos de hermanos.*

Cant per a la comunió (1)

Vora un camí de lladres gemega el teu germà, i espera el teu somriure de bon Samarità.

Cant per a la comunió (2)

*Si me falta el amor no me sirve de nada, si me falta el amor nada soy.
Si me falta el amor no me sirve de nada, si me falta el amor nada soy.*

Comiat

La celebració eucarística ha acabat, però ara segueix en la vida. La Paraula de Déu ens encoratja a viure amb esperança i a continuar promovent la vida i donant motius per viure. La Pasqua ens convida a ser llum en la foscor del món, senyals de l'amor de Déu en mig dels malalts.

Cant final

Regina coeli, laetare, alleluia,
quia quem meruisti portare, alleluia,
resurrexit, sicut dixit, alleluia,
ora pro nobis Deum, alleluia.

Benaurances de qui acompanya el malalt

Benaurat qui amb el silenci sap arribar al malalt.

Benaurat qui fa de l'amabilitat la millor de les tècniques.

Benaurat qui sap gastar el temps amb qui pateix.

Benaurat qui comunica al malalt goig i esperança.

Benaurat qui romà al costat del malalt compartint la fe, l'esperança, l'amor.

Benaurat qui defensa els drets justos dels qui no tenen veu.

Benaurat qui, davant el patiment, és capaç d'irradiar serenitat.

NECROLÒGIQUES

Preveres diocesans

27 d'abril. Mn. Josep Batlle i Maurer, rector de la Parròquia de Sant Salvador de Vilanova d'Espoia, morí als 78 anys d'edat.

8 d'agost. Mn. Josep Castillo i Fernández, vicari de la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, morí als 66 anys d'edat.

20 d'agost. Mn. Ignasi Vilanova i Puig, prevere emèrit. El darrer servei pastoral el va fer a la Parròquia de Santa Maria de la La Palma de Cervelló, com a rector. Tenia 87 anys.

Religiosos i Religioses

12 de març. Feliu Anfruns i Baierri, monjo de Montserrat. Va morir a 75 anys. El Gmà. Feliu va néixer a Sabadell va entrar al monestir quan tenia 57 anys. Era gran expert en electrònica i en informàtica i responsable de la megafonia de la basílica i de donar suport tècnic a les retransmissions de ràdio a Montserrat. El P. Abat, Josep M. Soler, va afirmar en l'homilia que "la discreció silenciosa amb què ha transcorregut la vida monàstica del Gmà.

Feliu s'ha repetit també en la seva malaltia i en la seva mort. El Senyor ha vingut a prendre'l i ell l'ha seguit silenciosament".

12 de juny. Mercedes Castillo Castillo, Carmelita de la Caritat-Vedruna. Havia nascut a Fuente de Cantos, prov. de Badajoz, el 7 de setembre de 1934. Ingressà al Noviciat de Vic el 1959, on l'1 de maig de 1960, va fer la primera Professió. Va passar els primers anys de vida religiosa a Berga-Hospital i el 13 de maig de 1967 va professar perpètuament. A excepció d'aquesta estada a Berga va formar part de la comunitat de Viladecans, portant a terme diferents serveis en l'àmbit de la salut a l'Hospital de Sant Llorenç, amb una gran vocació i generosa entrega. Va ser superiora de la comunitat en diferents etapes i ho era al moment de la seva mort. Reposi en pau.

22 de juny. M. Nativitat Iglesias Abadal, del Monestir de Sant Benet de Montserrat. Després d'una llarga vida, viscuda en la fidelitat, el servei i l'estimació canta per sempre el seu Amén-Al-leluia a la casa del Pare. Aquest Amen-Al-leluia va ser el lema de la seva vida. Tenia 101 anys i 64 de professió monàstica.

14 de juliol. Gmà Maur Alcalà, monjo de Montserrat. El G. Maur tenia 75 anys, va ser assistent del P. Abat Gabriel Brasó a la Congregació de Subiaco i va formar part de la comunitat que Montserrat tenia a l'Institut Ecumènic de Tantur a Jerusalem, a més de prestar els seus serveis a la Biblioteca del Monestir, a l'Hostatgeria i a l'Escolania de Montserrat. Des de l'any 2002 formava part de la comunitat del Miracle, casa depenent de Montserrat.

18 de setembre. Va morir la Gna. Adriana de Jesús Martín Vega, de les Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús de Martorell, als 89 anys d'edat i 68 de consagració religiosa. Era Natural de Revilla de Collazos (Palència).

Necrològiques endarrerides de la mateixa comunitat de Martorell

2 de gener. Gna. Angelina del Niño Jesús Beltrán Rodríguez, de 100 anys d'edat i 77 de consagració religiosa. Era natural de Bero (La Corunya)

25 de Març. Gna. Teresa del Niño Jesús Barbarin Salvide, de 69 anys d'edat i 47 de consagració religiosa. Era natural de Imarcoain (Navarra).

27 d'Abril. Gna. Àngela Ruiz Ruiz de 98 anys i 73 de consagració religiosa. Era natural de Navalucillos (Toledo).

16 d'Agost. Gna. Paz del Corazón de María Gil Larraz de 78 anys i 45 de consagració religiosa. Era natural de Noves (Huesca).

Conferencia Episcopal Española

COMUNICATS

La Unión Europea atenta contra la vida humana

Madrid

27-7-2006

El Consejo de Ministros de la Unión Europea aprobó el pasado lunes, día 24, un programa de investigación que prevé la financiación de proyectos que comportan la destrucción de vidas humanas en su fase embrionaria. La Iglesia está a favor de la investigación científica que sirve al ser humano, pero une su voz a la de todos aquéllos que, en nombre de la ética, denuncian programas científicos que atentan contra la vida humana.

La decisión tomada implica un compromiso éticamente inaceptable. No se financiará la destrucción de embriones, pero sí la investigación con células madre embrionarias, cuya obtención exige la destrucción de embriones. Ni siquiera se determina una fecha límite para la obtención de las células, de modo que un mismo investigador podrá primero destruir embriones para obtenerlas y, a continuación, solicitar una subvención de la Unión Europea para investigar con el "material" obtenido.

Esta normativa es gravemente injusta, porque atenta contra el derecho funda-

mental a la vida de seres humanos en los primeros estadios de su existencia. Pero además es innecesaria, porque hay otras vías de investigación con células madre adultas que no presentan problemas éticos y que ya han dado lugar a resultados clínicos esperanzadores.

Lamentamos que se haya desperdiciado esta ocasión para que Europa hubiera aparecido ante el mundo como verdaderamente amiga de la vida de todos los seres humanos.

La eugenesia no es curación. A propósito de supuestos avances de la sanidad.

Madrid

27-7-2006

El domingo pasado nació una niña en un hospital de Sevilla a la que muchos medios de comunicación han presentado como "liberada de un mal hereditario". Por lo general se ha celebrado este acontecimiento como un progreso que la sanidad pública pone al alcance de los padres portadores de alguna enfermedad que pueden transmitir a sus hijos. Es necesario hacer algunas clarificaciones a este respecto.

1. Las apreciaciones de orden moral que se hacen a continuación no pretenden, en modo alguno, juzgar la conciencia de las personas implicadas en este caso. Esta nota no juzga moralmente los actos de personas concretas, algo que no se puede hacer sin conocer sus circunstancias particulares. Se trata sólo de recordar la valoración moral que merecen los hechos en cuestión.

2. Según los datos publicados, la técnica médica aplicada en este caso ha sido el

llamado diagnóstico genético preimplantacional en combinación con los procedimientos habituales de la reproducción artificial o asistida. Dicho diagnóstico consiste en examinar los embriones fecundados *in vitro* para comprobar si todos son portadores del factor genético que puede dar lugar al desarrollo de la enfermedad heredada o si hay alguno sano. Si todos están enfermos, todos son destruidos o congelados. Si hay alguno sano, ése o éstos son transferidos al útero materno para su gestación.

3. Con el diagnóstico genético preimplantacional, por tanto, no se cura a nadie, lo que se hace es seleccionar a los enfermos para la muerte y a algún sano para que viva. La ética reserva para esta práctica el nombre de eugenesia. Eliminar embriones (enfermos o sanos) es atentar muy gravemente contra el derecho fundamental a la vida de seres humanos en las primeras fases de su desarrollo vital.

4. La niña que ha nacido en Sevilla no ha sido curada de nada, ni librada de ninguna enfermedad. Ella ha estado sana desde el principio y por eso ha sido seleccionada para vivir. En cambio, algunos de sus hermanos, en su fase de embriones, han sido destruidos o congelados para un destino incierto.

Siempre es exigible que la información sea veraz, completa y no mediatizada por elementos sentimentales. Más, si cabe, cuando está en cuestión un derecho fundamental básico, cual es el derecho a la vida. El hecho feliz del nacimiento de un bebé sano no basta para presentar como progreso unas prácticas que no tienen en cuenta el derecho a la vida de sus hermanos generados *in vitro*. La justicia y la solidaridad exigen de todos el compromiso con la verdad.

Nota del Comitè Executiu sobre una resolució del Parlament Europeu relativa a l'homofòbia

Madrid
11-5-2006

El Parlamento Europeo aprobó el 18 de enero de este año la resolución P6-TA (2006) 0018, «Sobre la homofobia en Europa», que condena la denominada homofobia, rechazando justamente las actitudes de discriminación, desprecio y violencia hacia las personas de tendencias homosexuales. Sin embargo, con este motivo, hace una llamada a los gobiernos de los países miembros de la Unión Europea para que revisen su legislación sobre las parejas del mismo sexo.

Esta resolución, con el pretexto de evitar la discriminación de las personas homosexuales, lanza indirectamente la idea de que han de tratarse de la misma manera las uniones entre hombre y mujer que las uniones de personas homosexuales. Con esto se falsea la verdad fundada en la naturaleza del hombre, que es creado como hombre y mujer. En consecuencia, la resolución aprobada representa un serio peligro para la vida matrimonial y familiar y para toda la ordenación de la vida social en Europa.

Si bien esta resolución no obliga a los estados miembros, puede representar una presión moral sobre los mismos. Olvidando el principio de subsidiariedad, que debería ser norma en el correcto funcionamiento de las Instituciones de la Unión Europea, pretende imponer a los ciudadanos de la Unión una concepción de la verdad antropológica contraria a los valores y principios de nuestra civilización.

La propuesta de utilizar métodos educativos contra la homofobia lleva consigo el grave peligro de introducir esta deformación de la verdad en los niños y jóvenes, incidiendo así negativamente en el ámbito de las conciencias.

La Conferencia Episcopal Española se ha pronunciado ante las gravísimas disposiciones legales adoptadas en nuestro país, que suponen una redefinición del matrimonio y vacían a esta institución de su contenido más elemental.

Nos unimos a otras conferencias episcopales de Europa y a muchas personas que ya han expresado su protesta contra esta resolución que atenta contra el correcto funcionamiento de la Unión Europea y contra la misma conciencia de los ciudadanos. Al mismo tiempo, apelamos al Parlamento Europeo para que en el futuro evite acciones que ponen en peligro la libertad de conciencia en la Unión Europea.

Missatge dels bisbes de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social (CEMCS) de la CEE amb motiu de la 40 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Madrid
28-5-2006

"El valor de comunicar la veritat"

1. La celebració de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials va ser instituïda pel Concili Vaticà II (cf. *Inter mirifica*, 18) per conscienciar els fidels sobre la importància que els mitjans de comunicació tenen per a la missió de l'Església i la seva destacada influència en les persones i comunitats.

Constitueix també una oportunitat per agrair als mitjans i als seus professionals el servei que presten a l'exercici lliure i democràtic de la vida ciutadana, la qual no es pot construir al marge de Déu i dels valors transcendentals, i per això els demanem que tinguin en compte, a l'hora de reflectir la realitat, aquestes dimensions, sense les quals no seria complet i veraç el seu tractament informatiu.

2. A això s'afegeix la necessitat que té la mateixa Església d'una adequada informació religiosa i de mitjans de comunicació en els quals, a més de mostrar de manera coherent la doctrina de l'evangeli, es reflecteixi la vida diversa de la comunitat cristiana. Vagi també, doncs, per endavant, la nostra gratitud i el nostre reconeixement a tots aquells que fan possible que els mitjans trobin un lloc adequat en l'Església, ja sigui treballant directament en el camp de la informació religiosa en premsa, ràdio, televisió i Internet, ja sigui en la pastoral de les comunicacions socials, especialment en les delegacions diocesanes de mitjans. Amb ells se serveix notablement la comunitat i la participació eclesial.

Mitjans per a la cohesió social

3. Precisament per fomentar el paper i la responsabilitat dels mitjans de comunicació com a instruments de cohesió social, el papa Benet XVI ha triat com a lema per a la Jornada de les Comunicacions Socials d'enguany el de «Els mitjans: xarxa de comunicació, comunitat i cooperació».

Aquest compromís operatiu se'ns mostra més urgent quan la fragmentació i fins i tot la ruptura van guanyant terreny en la vida personal i en el marc social, dificultant la necessària serenitat i la convivència

harmònica. Per això mateix resulta molt oportuna i profitosa la crida del Papa quan afirma que «els mitjans de comunicació han d'aprofitar i emprar les grans oportunitats que els ofereixen la promoció del diàleg, l'intercanvi de coneixements, l'expressió de solidaritat i els vincles de pau. Així, ells es transformen en recursos incisius i apreciats per a la construcció de la civilització de l'amor que tota persona desitja» (n. 4).

4. És especialment útil aquesta contribució dels mitjans en el nostre país, on hem de continuar treballant per una major cohesió social i per la unitat dels ciutadans, sabent que això exigeix necessàriament tant l'opció per la veritat, mostrada amb caritat (cf. *1Co* 13, 1-3; *Col* 4, 6; *Ef* 4, 25-29), com els valors que sustenten la dignitat de la naturalesa humana, que tenen en Jesucrist, el Verb encarnat, el veritable model de referència i plenitud (cf. Concili Vaticà II, *Gaudium et spes*, 22). Els mitjans i els comunicadors que, en virtut de la seva adhesió a la veritat, exercitin serenament i pacificadora la tasca informativa han d'ajudar a aconseguir-ho.

La veritat de l'home

5. Els avenços tecnològics faciliten una comunicació instantània i directa que pot afavorir el bé comú de la societat. Això no obstant, aquesta immediatesa de la comunicació moderna no es tradueix, en moltes ocasions, en una major cooperació entre els pobles i en una més profunda comunió entre les persones. Així ho confirmen la persistència entre nosaltres de grans diferències socials i fins i tot l'absència en la consciència de l'opinió pública dels problemes de les zones més pobres i deprimides del planeta. Quan apareix en

els mitjans, per exemple, l'Àfrica? O quin d'aquests mitjans ens parla amb profunditat i extensió de les causes que obliguen tantes persones a sortir dels seus països i buscar millors condicions de vida a Europa arriscant les seves vides? Per què s'afebleix aquest sentit social de la comunicació, inherent a la seva veritable naturalesa, i en canvi preval el pur interès econòmic i consumista o l'entreteniment superficial? Senzillament perquè il·luminar les consciències, formar opinió i crear pensament mai no és una tasca neutral.

Perquè hi hagi una comunicació veritable en les actuals circumstàncies de pensament únic, de manipulació del llenguatge i de relativisme gnoseològic i moral, es requereixen principis, valentia i decisió (cf. Benet XVI, Discurs a la plenària del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials, Roma 17/03/2006). En aquest nou segle, el periodisme s'enfronta a desafiaments mai no imaginats, perquè els comunicadors socials s'han convertit «en objecte fosc del desig» dels grups de pressió, especialment dels governants. Per aquest motiu, el periodisme necessita avui tornar a raonar sobre els principis i fonaments d'aquest ofici, ja que una comunicació sense parany requereix superar les barres ideològiques, econòmiques i polítiques que de vegades dificulten l'autèntica informació. És ineludible, per tant, fomentar entre els periodistes i altres comunicadors la consciència responsable que són servidors de la veritat i promotors de la pau.

Apostar pels valors ètics

6. Per assolir-ho animem, amb respecte i humilitat, tots els qui treballen en els mitjans,

ja siguin de titularitat eclesial o civil, a un veritable rearmament ètic, agafant les paraules del recordat Joan Pau II quan convidava els periodistes a concebre el seu treball com una tasca en cert sentit *sagrada*, exercida amb la consciència que «se'ls confien els poderosos mitjans de comunicació per al bé de tothom, en particular per al de les capes més febles de la societat. [...] No es pot escriure o emetre només en funció de l'índex d'audiència, a despit de serveis veritablement formatius, ni tampoc es pot recórrer al dret indiscriminat d'informació, sense tenir en compte els altres drets de la persona» (Discurs en el Jubileu dels Periodistes, 05/06/2000).

Una veritable comunicació humana només és possible mitjançant el diàleg i l'intercanvi de coneixements, a fi de construir entre tots una societat més justa i solidària (cf. Joan Pau II, Carta apostòlica *El ràpid desenvolupament*, Roma 2005, n. 11), on la comunicació estigui basada en l'objectivitat de les notícies, es facilitin les màximes dades dels fets d'interès públic, es respectin els diversos punts de vista, es doni suport a la família i es defensin els grans valors de la dignitat de la persona humana.

7. Tot això no és només obra dels periodistes, sinó també del públic en general. Les exigències ètiques en el camp de la comunicació no són únicament per a les entitats públiques, sinó també per a les empreses privades. La conquesta d'una informació veraç ha de ser un objectiu comú de creients i no creients, encara que els mitjans confessionals certament haurien de ser capdavanters en el compromís per la veritat i en la denúncia de la falsedat, especialment, com diu Benet XVI, «d'aquelles tendències perniciosos

que corroeixen el teixit d'una societat civil i de la persona» (cf. Discurs a la plenària del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials, Roma 17/03/2006).

8. En aquest horitzó d'esperança, oferim als qui treballen en els mitjans el nostre suport i disponibilitat, a fi que junts puguem comunicar amb valentia la veritat i construir en el nostre país una comunicació veritablement humana en la qual, certament, hi ha moltes més coses que ens uneixen que no pas que ens separen.

I com a prova d'afecte i senyal d'amistat, us assegurem la nostra oració i benedicció,

† Juan del Río
 Bisbe d'Asidonia-Jerez i president
 † Antonio Montero
 Arquebisbe emèrit de Mérida-Badajoz
 † José H. Gómez
 Bisbe de Lugo
 † Joan Piris
 Bisbe de Menorca
 † Joan Carrera
 Bisbe auxiliar de Barcelona
 † Raúl Berzosa
 Bisbe auxiliar d'Oviedo

Nota de premsa con motivo de la reunión de la Comisión Mixta Iglesia-Estado sobre Educación

Madrid
 25-5-2006

Se abre un plazo de diez días para estudiar soluciones sobre la aplicación y el desarrollo de la LOE en lo referente a la religión

La Comisión Mixta Iglesia-Estado sobre Educación se ha reunido esta mañana en la sede del Ministerio de Educación y Ciencia para tratar diversos asuntos relacionados con la Ley orgánica de educación (LOE). Por parte de la Conferencia Episco-

pal Española han participado el cardenal Antonio Cañizares, vicepresidente de la CEE y arzobispo de Toledo; monseñor Fidel Herráez, miembro de la Comisión Episcopal de Enseñanza y Catequesis (CEEC) y obispo auxiliar de Madrid; el P. Juan Antonio Martínez Camino, secretario general y portavoz de la CEE, y Modesto Romero, director del secretariado de la CEEC. Por parte del Ministerio de Educación y Ciencia han asistido la ministra, Mercedes Cabrera; el secretario general de Educación, Alejandro Tiana; el subsecretario del Ministerio, Fernando Gurrea, y José Luis Pérez Iriarte, director general de Educación, Formación Profesional e Innovación Educativa.

El encuentro, realizado a petición de la Conferencia Episcopal Española, se ha desarrollado en un ambiente de cordialidad y ha sentado las bases para seguir trabajando en el desarrollo reglamentario de la Ley orgánica de educación, en lo referente a las disposiciones adicionales 2ª y 3ª, que tratan de la asignatura de religión y del profesorado que la imparte.

La Conferencia Episcopal Española mantiene la postura expresada en la Nota del Comité Ejecutivo del 10 de marzo de 2006, titulada "La LOE no cumple los acuerdos con la Santa Sede".

En la reunión celebrada hoy se ha dialogado sincera y constructivamente sobre las dificultades objetivas que se plantean en el desarrollo de la LOE. Ambas partes han escuchado con atención los respectivos argumentos y se ha determinado abrir un plazo de diez días para estudiar las soluciones que hagan posible que los derechos de todas las partes, reconocidos en la legislación vigente, puedan ser armonizados de forma efectiva.

[Santa Seu]

COMUNICATS

Missatge del Sant Pare Benet XVI per a la XLIII Jornada Mundial de pregària per les vocacions (7 de maig - IV Diumenge de Pasqua)

Vaticà

5-3-2006

Estimats germans en l'episcopat, benvolguts germans i germanes,

La celebració de la propera Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions m'ofereix l'oportunitat de convidar tot el poble de Déu a reflexionar sobre el tema de «La vocació en el misteri de l'Església». L'apòstol sant Pau escriu: «Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist [...]». Ens escollí en ell abans de crear el món [...]. Ens destinà a ser fills seus per Jesucrist» (Ef 1,3-5). Abans de crear el món, abans de la nostra vinguda a l'existència, el Pare celestial ens va triar personalment, per cridar-nos a entaular una relació filial amb ell, per mitjà de Jesús, Verb encarnat, sota el guiatge de l'Esperit Sant.

Morint per nosaltres, Jesús ens va introduir en el misteri de l'amor del Pare, amor que l'embolcalla totalment i que ens ofereix a tots. D'aquesta manera, units a Jesús, que és el cap, formem un sol cos, que és l'Església.

El pes de dos mil·lennis d'història fa difícil percebre la novetat del misteri fascinant de l'adopció divina, que és en el centre de l'ensenyament de sant Pau. El Pare, recorda l'Apòstol, «ens ha fet conèixer el seu disegni secret, la decisió benèvola que havia pres [...]: ha volgut unir en el Crist totes les coses» (Ef 1,9-10). I afegeix amb entusiasme: «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar; perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans (Rm 8,28-29).

La perspectiva és realment fascinant: estem cridats a viure com germans i germanes en Jesús, a sentir-nos fills i filles del mateix Pare. És un do que canvia radicalment tota idea i tot projecte exclusivament humans. La confessió de la veritable fe obre de bat a bat les ments i els cors al misteri inesgotable de Déu, que impregna l'existència humana. Què hem de dir, doncs, de la temptació, tan forta en els nostres dies, de sentir-nos autosuficients fins al punt de tancar-nos al misteriós pla de Déu sobre nosaltres? L'amor del Pare, que es revela en la persona de Crist, ens interpel·la.

Per respondre a la crida de Déu i posar-se en camí no cal ja ser perfectes. Sabem que la consciència del seu pecat va permetre al fill pròdig d'emprendre el camí de retorn i experimentar així l'alegria de la reconciliació amb el Pare. Les fragilitats i els límits humans no constitueixen un obstacle, amb la condició que ens ajudin a prendre cada vegada més consciència que necessitem la gràcia redemptora de Crist. Aquesta és l'experiència de sant Pau, que afirmava: «Em gloriaré sobretot de les

meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist» (2Co 12, 9).

En el misteri de l'Església, cos místic de Crist, la força divina de l'amor canvia el cor de l'home i el capacita per a comunicar l'amor de Déu als germans. Al llarg dels segles nombrosos homes i dones, transformats per l'amor diví, han consagrat la seva vida a la causa del Regne. Ja vora el mar de Galilea molts es van deixar conquerir per Jesús: buscaven la curació del cos i de l'esperit, i van ser tocats per la força de la seva gràcia. Uns altres van ser triats personalment per ell i es van convertir en els seus apòstols. Trobem també persones, com Maria Magdalena i altres dones, que el van seguir per iniciativa pròpia, només per amor; però, com el deixeble Joan, també elles van ocupar un lloc especial en el seu cor.

Aquests homes i dones que van conèixer a través de Crist el misteri d'amor del Pare, representen la multiplicitat de les vocacions que, des de sempre, estan presents en l'Església. El model dels qui estan cridats a testimoniar de manera especial l'amor de Déu és Maria, la mare de Jesús, associada directament, en el seu pelegrinatge de fe, al misteri de l'Encarnació i de la Redempció.

En Crist, cap de l'Església, que és el seu Cos, tots els cristians formen el «llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat» (1Pe 2,9). L'Església és santa, encara que els seus membres hagin de purificar-se per assolir que la santedat, do de Déu, resplendeixi plenament en ells.

El Concili Vaticà II posa en relleu la crida universal a la santedat, afirmant que «els seguidors de Crist, cridats per Déu no pas

d'acord amb llurs obres, ans segons el seu beneplàcit i benvolença, i justificats en el Senyor Jesús, han estat de debò fets fills de Déu en el baptisme de la fe i participants de la naturalesa divina i, per tant, realment sants» (*Lumen gentium*, 40).

En el marc d'aquesta crida universal, Crist, Gran Sacerdot, en la seva sol·licitud per l'Església crida també, a cada generació, persones que tinguin cura del seu poble; en particular, crida al ministeri sacerdotal homes que exerceixin una funció paterna, la font de la qual la troben en la paternitat mateixa de Déu (cf. *Ef 3, 15*). La missió del sacerdot en l'Església és insubstituïble.

Per tant, encara que en algunes regions hi hagi escassetat de clergat, és necessari tenir sempre la certesa que Crist continua cridant homes que, com els Apòstols, abandonaran qualsevol altra ocupació i es dedicaran totalment a la celebració dels misteris sagrats, a l'anunci de l'evangeli i al ministeri pastoral.

En l'exhortació apostòlica *Pastores dabo vobis*, el meu venerat predecessor Joan Pau II

va escriure referent a això: «La relació del sacerdot amb Jesucrist, i en ell amb la seva Església, en virtut de la unció sacramental se situa en l'ésser i en l'obrar del prevere, o sigui, en la seva missió o ministeri. En particular, "el sacerdot ministre és servidor de Crist, present en l'Església misteri, comunió i missió. Pel fet de participar en la unció i en la missió de Crist, pot perllongar en l'Església la seva oració, la seva paraula, el seu sacrifici, la seva acció salvífica. Així és servidor de l'Església misteri, perquè realitza els signes eclesials i sacramentals de la presència de Crist ressuscitat"» (n. 16).

Una altra vocació especial, que ocupa un lloc d'honor en l'Església, és la crida a la vida consagrada. A exemple de Maria de Betània, que «es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula» (Lc 10, 39), molts homes i dones es consagren a un seguiment total i exclusiu de Crist. Fins i tot prestant diversos serveis en el camp de la formació humana i de la sol·licitud pels pobres, en l'ensenyament o en l'assistència als malalts, no consideren aquestes activitats com l'objectiu principal de la seva vida, perquè, com diu el Codi de dret canònic, «la contemplació de les coses divines i l'assídua unió amb Déu en l'oració han de ser el deure primer i principal de tots els religiosos» (c. 663 §1).

En l'exhortació apostòlica *Vita consecrata*, Joan Pau II va afirmar: «En la tradició de l'Església la professió religiosa és considerada com un singular i fecund aprofundiment de la consagració baptismal en tant que, per mitjà seu, la unió íntima amb Crist, ja inaugurada amb el baptisme, es desenvolupa en el do d'una configuració més plenament expressada i realitzada, mitjançant la professió dels consells evangèlics» (n. 30).

Recordant la recomanació de Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'Amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9, 37-38), sentim vivament la necessitat de pregar per les vocacions al presbiterat i a la vida consagrada. No sorprèn que, on es prega amb fervor, floreixin les vocacions. La santedat de l'Església depèn essencialment de la unió amb Crist i de l'obertura al misteri de la gràcia que obra en el cor dels creients. Per això voldria convidar tots els fidels a conrear una íntima relació

amb Crist, mestre i pastor del seu poble, imitant Maria, que guardava en el cor els misteris divins i els meditava (cf. Lc 2,19). En unió amb ella, que ocupa un lloc central en el misteri de l'Església, preguem: Oh Pare, fes sorgir entre els cristians nombroses i santes vocacions al presbiterat, que mantinguin viva la fe i conservin el grat record del teu Fill Jesús mitjançant la predicació de la seva paraula i l'administració dels sagraments, amb els quals renoves contínuament els teus fidels. Dóna'ns ministres sants del teu altar, que siguin custodis atents i fervorosos de l'eucaristia, sagrament del do suprem de Crist per a la redempció del món. Crida ministres de la teva misericòrdia, que, mitjançant el sagrament de la reconciliació, difonguin l'alegria del teu perdó. Fes, oh Pare, que l'Església aculli amb alegria les nombroses inspiracions de l'Esperit del teu Fill i, dòcil als seus ensenyaments, promogui les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada. Sostén els bisbes, els preveres, els diaques, els consagrats i tots els batejats en Crist, perquè compleixin fidelment la seva missió al servei de l'evangeli. T'ho demanem per Crist, Senyor nostre. Amén. Maria, Reina dels Apòstols, prega per nosaltres!